DALE KETHCAM

Foc întunecat

Volumul 2

ALCRIS

Capitolul 1

După asta tânjise, după această contopire intimă, explorarea cunoscătoare și feroce a gurii, impulsul brusc care dădea naștere unor fiori zguduitori de senzații. Fără voie, mâinile îi alunecară în sus, trecând peste umerii lui lați precum cerul, pentru a i se agăța în cele din urmă de gât. Flint o trase sălbatic spre trupul său deja rigid de dorință.

Aura nu mai avusese niciodată o senzație atât de firească. Se simțea ca prima femeie din lume, oferindu-i tot ceea ce era ea celui dintâi bărbat.

Flint o dorea. Nu putea ascunde acest lucru; nici măcar nu încerca. Omul acela, care-i putea fura sufletul cu o sărutare, era la discreția ei, la fel cum și ea era la a lui. Înjunghiată de plăcere, de începutul extazului, se lipi de el, încercând

disperată să se apropie cât mai mult de vigoarea și potența masculină care o chemaseră din prima clipă când îl văzuse.

Flint râse gros, din adâncul gâtlejului.

– Da, îți place, nu-i așa? Îți place asta? continuă, în timp ce-i cuprindea în căușul palmei curba plină a sânului.

Aura șovăi, dar reacția instantanee, excesivă, când degetul lui mare îi trecu peste sfârcul sensibilizat, îi opri protestul încă nenăscut.

– Văd că da, observă Flint și din nou o sărută, pecetluindu-i gura în timp de o ducea în brațe prin cameră, spre a se așeza amândoi pe canapeaua lungă, unde își îngropă fața în gâtul ei înmiresmat, cu degetele frământându-i masa grea de păr, pentru a desface agrafele. De îndată ce valurile lucitoare se revărsară peste încheietura mâinii lui, înălță capul pentru a privi intens mătasea ce se agăța de degete ca și cum ar fi fost însuflețită.

Fascinată, Aura îl privi cum îi răsfira un val lat de păr peste gât. O privea cu o poftă feroce în adâncurile aurii scânteietoare ale ochilor.

– La început, am crezut că ți-l vopsești, spuse el, cu glasul răgușit. E ca un vin transformat în mătase, foc solidificat...

Îndepărtă ușurel șuvițele, apoi îi sărută gâtul alb printre flăcările încolăcite care-l lingeau lacome.

Cuvintele lui și mângâierea neașteptată o afectau insuportabil. Cutremurându-se, îi șopti numele, reacționând neputincioasă când contururile feței lui Flint se înăspriră și mai mult, în linii sale dorinței care ar fi trebuit s-o înspăimânte.

Dar pentru asta se născuse: pentru ca Flint să-i descheie rochia și să-i urmărească blând cu degetele relieful sânului, smulgându-i tremurături ce întețeau arșița lăuntrică din josul trupului.

Pierdută într-o ceață senzuală, abandonând orice principii, logica și rațiunea, Aura îi atinse gâtul cu buzele, lingând locul unde i se simțeau pulsând bătăile inimii. În aceeași clipă, explorările lui lente, seducătoare, încetară.

Zgomotul aspru ce-i izbucni din adâncul pieptului o făcu pe Aura să-l privească; încremeni, dar Flint spuse, printre dinți:

– Continuă.

Cu degete întrebătoare, îi descheie cămașa și, în timp ce respirația i se oprea, găsi pielea fierbinte a pieptului. Pe sub firele de păr, era netedă și fină ca satinul.

Răspunzând instinctiv unui puternic val de dorință, își încordă mușchii, cu spatele arcuit. Flint îi cuprinse sânul în palmă, modelându-l după forma mâinii lui, se aplecă și îl sărută, închizându-și gura peste piscul implorator.

Aura se arcui de surprindere, iar o jinduire feroce, neîmblânzită, o străbătu pornind de pe culmea dorinței îndelung reprimate ca un vârtej de furtună, purtând-o cu sine. Gemu, micul sunet gutural auzindu-se surprinzător de tare în tăcerea din cameră.

Sub limba lui Flint, sfârcurile ei își cereau drepturile cu o sensibilitate nemiloasă, pe care numai mângâierile lui ar fi putut s-o astâmpere, dar totuși fierbințeala și umezeala gurii nu reușeau decât să intensifice dorința.

Aura nu știa când îi trăsese Flint rochia în jos, astfel încât acum nu mai avea sânii acoperiți decât de dantela subțire, știa numai că o privea cu o foame atât de violentă, încât invoca o jinduire la fel de profundă ca răspuns. Acum înțelegea de ce puteau muri oamenii din dragoste, de ce căzuseră împărății, se răsturnaseră guverne și vieți întregi fuseseră distruse de acea sălbatică plăcere.

Flint ridică fața. Din ochi i se șterse aproape orice culoare, astfel încât numai două cercuri de aur pur, arzător, îi mai înconjurau pupilele dilatate. Aprinsă de focul întunecat al privirii lui, Aura nu protestă când el îi coborî rochia în talie și-și desfăcu brutal cămașa. În schimb, se lăsă dornică în îmbrățișarea lui dură și finală ca însăși soarta, cu sânii striviți pe zidul tare al pieptului lui. Flint o sărută, iar ea răspunse cu aceeași tărie aprigă, unduindu-și șoldurile sub rigiditatea ce-l dădea de gol, arătând că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea și ea pe el.

Apăsarea îi potolea și în același timp îi exacerba nevoia. Înlănțuindu-și brațele împrejurul lui, se îndesă încă o dată, desfătându-se cu tunetele crescânde ale inimii lui, lăsându-se pradă unui abandon pe care abia dacă-l înțelegea.

Flint se întoarse, trăgând-o după el, și din aceeași mișcare îi împinse spuma de dantelă a mătăsii până jos, cu furou cu tot, astfel încât nu mai rămaseră pe ea decât portjartierul, chiloții franțuzești și ciorapii negri ce-i învăluiau picioarele lungi și suple.

Mâinile Aurei tresăriră, într-un efort instinctiv de a se acoperi.

– Nu, murmură el răgușit, cutreierându-i cu mâna suprafața ușor curbată a abdomenului. Degetul lui arătător se îndesă încet în mica adâncitură a ombilicului și, spre uimirea ei, găsi și acolo un punct al plăcerii; atingerea îi lansă prin tot trupul unde de excitație.

– Credeai că se putea întâmpla asta? o întrebă Flint, cu același glas îngroșat. Te-ai îmbrăcat anume pentru mine astă seară, Aura?

Tremurând înfiorată, încercă să-și adune o brumă de indignare când clătină din cap, dar zâmbetul lui îi arăta că n-o lua în serios, iar degetele acelea tandre, iscoditoare, inexorabile, se strecurară sub materialul chiloților de mătase și o atinseră în locul unde era umedă, lunecoasă și fierbinte, ca o capitulare deplină, chemarea a ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată.

Aura se cutremură, cu spatele arcuindu-i-se neajutorat în timp ce închidea ochii, incapabilă să-i vadă triumful nestăpânit de pe chip, satisfacția întru totul masculină ce se reflecta în privirea ochilor cu pleoape grele.

O străbăteau valuri-valuri de senzații; era neputincioasă sub dibăcia lină a degetelor lui, incapabilă să reziste, să dorească să reziste.

– Flint, spuse ea cu voce slabă, trăgând aer în piept. O, Doamne, Flint...

– Ce vrei?

Glasul lui răsuna ca un mârâit gros, cu cuvintele aproape nedeslușite.

– Spune-mi ce vrei, Aura, și-ți voi da, îți dau orice...

Focul atingerii lui începea să se întețească, s-o tragă în jos printre flăcări și tunete, să...

– Spune-mi acum că-l iubești pe Paul, spuse el feroce, ridicându-se în picioare.

Paul. O, Doamne, *Paul!*

Mâna Aurei sări în sus, acoperindu-i gura. Ghemuindu-se în adâncul pernelor moi de pe canapea, întoarse capul în direcția opusă privirii lui neînduplecate.

Paul. Uitase de Paul, uitase de toate, sub vraja dragostei lui Flint. Și crezuse, prostește, că dacă ea era vrăjită, însemna că și el era.

Dar acea întrezărire fugară a feței lui, cu trăsăturile aspre crispate disprețuitor, îi arăta cât de amarnic se înșelase. Furia, neomenia cruntă a trădării, se învolbură ca apa neagră a unei mlaștini.

Patima frenetică a dragostei lui și reacțiile ei tăiaseră lanțurile făurite de-a lungul anilor, prin eforturi de voință, împrejurul nucleului furtunos al personalității ei, astfel încât Aura fu cea care replică, pe un ton plin de furie crescândă:

– Îl iubesc, lua-te-ar dracu' să te *ia*, porc arogant ce ești. Asta nu înseamnă nimic! *Nimic!*

Se lăsă tăcerea. Apoi...

– Mi-aș dori să nu te cred, spuse Flint, cu glas onctuos.

Ochii lui îi lăsau pe obraji dâre de gheață. Aura trase aer în piept, printre suspine dureroase, și-și regăsi cât de cât controlul. Spuse, cu voce letargică:

– Nu mă aștept să înțelegi.

Se întoarse cu spatele și începu să-și îmbrace hainele la loc. Râsul lui, cu o aspră lipsă de haz, o făcu să întoarcă scurt capul.

– Tu însăți te înțelegi, Aura, sau parazita aia de maică-ta ți-a spălat creierul așa de bine încât nu mai ești în stare să vezi mai departe de propria siguranță?

– Îl iubesc!

Flint râse fals, cu o turbare pe care Aura o înțelegea prea bine, pentru că ardea și

înlăuntrul ei. Degetele lui lungi, pe umăr, o întoarseră cu fața spre el.

– Dacă-l iubești, de ce respiri așa de precipitat?

Degetul său mare îi urmări linia gurii, blând dar inexorabil. O străbătu un junghi arzător.

– De ce te uiți la mine cu disperarea asta înfometată? îi sărută Flint pleoapele, peste ochii închiși. De ce pulsul ăsta înnebunitor de mărunt bate atât repede încât nu-i pot ține socoteala, în coloana de fildeș a gâtului tău? Mă dorești, Aura.

– Asta nu-i iubire, spuse ea furioasă, ținându-și cu ghearele facultățile mintale.

– Cine-a vorbit de iubire? Dar, dacă asta simți pentru mine, ce fel de căsnicie ai avea cu Paul?

Cuvintele lui o loveau asemenea unor pietre. Dacă-l lăsa să vadă că era învinsă, avea să fie pierdută. Spuse pe un ton acid:

– O căsnicie la fel de fericită cum aș avea cu oricine.

– Chiar crezi că s-ar mulțumi cu genul tău de iubire? E bărbat, Aura, un bărbat cu nevoi bărbătești, iar afecțiunea diluată pe care i-ai oferi-o tu nu i le poate satisface. Când te va duce în dormitorul nupțial, în luna de miere, n-o să

accepte resemnarea umilă; va dori o femei care să-i răspundă cu ardoare și pasiune la toate avansurile. Dacă zaci pe spate, supusă, o să se înfurie; va dori să-l atingi și să-l săruți, să i te deschizi și să-i explorezi trupul cu aceeași dorință pe care mi-ai arătat-o mie, aceeași dorință pe care o va manifesta și el.

O privea de sus în jos, cu chipul împietrit de dispreț și de încă ceva, o altă stare.

– L-am văzut sărutându-te, nu uita, spuse el neînduplecat, v-am văzut dansând împreună, și se vede cu ochiul liber că, deși el gâfâie de patimă, tu nu ești afectată deloc. L-ai întărâtat așa de tare cu aerele tale virginale de intangibilitate, încât crede că noaptea va fi totul în regulă, dar nu va fi, decât dacă ești o actriță mult mai bună decât ai dat până acum semne că ai fi. Fiindcă va dori un răspuns ca ăsta pe care mi l-ai dat mie. Va trebui să joci teatru și să-l minți, la fel cum l-ai mințit tot timpul.

Acoperindu-și fața cu mâinile, Aura își înfruntă greața și imaginile care o îngrozeau; imagini nu ale lui Paul, ci ale ei însăși, culcată în pat cu bărbatul care acum îi vorbea atât de crud, ale trupului zvelt pregătit s-o cotropească și s-o invadeze, ale contrastului dintre mâinile

ei palide și pielea lui bronzată, în timp ce descoperea cu subtilitate drăgăstoasă toate diferențele multiple dintre bărbat și femeie.

Puternice și seducătoare, imaginile îi frângeau inima, îi străpungeau tot trupul cu junghiuri fierbinți, și totuși Flint nu-i oferise nimic, nici căsătoria, nici măcar o relație amoroasă.

– Halal prieten mai ești, comentă ea, pe un ton caustic.

Dinții lui se dezveliră într-un zâmbet acru.

– Mda, așa e. Dar până la urmă, o să-mi mulțumească.

– Și mama mea îmi spunea același lucru, și nici pe ea n-am crezut-o. Ai tupeu, să-i anulezi dreptul de a hotărî singur.

Râzând, Flint îi atinse obrazul, cu degetele sale prelungi blânde, dar și poruncitoare. Aura se opuse, dar el, fără brutalitate, îi întoarse fața astfel încât să fie silită să-i înfrunte strălucirea aurie arzătoare a privirii. Chiar în timp ce închidea ochii, Aura știu că era prea târziu; Flint îi recunoscuse capitularea.

– Știi bine că nu vrei să te măriți cu el, spuse, răspicat. Cavalerii în armură strălucitoare nu-s pentru tine, Aura. Tu n-ai nevoie de salvarea nimănui.

– Ești crud, murmură ea înfundat, sfâșiată în două de ură și dorință.

Flint râse din nou, iar degetul lui îi atinse gura, strecurându-se printre buze până i le întredeschise.

– Numai cu diamantul poți tăia un alt diamant, comentă el, mângâindu-i carnea extrem de sensibilă a buzei de sus, dulce-ațâțător, după care își trecu degetul peste muchia tăioasă a dinților ei din față. Ești crudă, crudă, poruncitoare și vibrantă, plină de viață, cu gura ta roșie și senzuală și ochii ăștia de vrăjitoare, verzi ca jadul spuzit cu aur. Vrei cu mult mai mult decât îți poate oferi el, vrei tot ceea ce are de dăruit viața. Și de la Paul, n-ai să capeți așa ceva.

Își vârî degetul în gură, pentru a-i simți gustul, privind cu ochii lucitori și îngustați cum îi șuiera respirația printre buze, cum i se coborau pe neașteptate genele într-o reacție involuntară față de acel mic gest primitiv.

– N-ai de unde ști asta, replică Aura, cu un dispreț biciuitor, pentru că ajunsese prea aproape de capitulare.

Flint ridică din umeri.

– Îl cunosc pe Paul mult mai bine decât tine. E un om convențional și cam de modă

veche. Uită-te la maică-sa: genul ăsta de viață ți-l rezervă și ție. O să te țină legată în lanțurile iubirii lui, până când totul se va transforma în insatisfacție și deznădejde, apoi în ură...

– În nici un caz Paul, nu se lăsă ea.

– Nu ești decât o lipitoare, mârâi Flint, înfuriindu-se dintr-o dată. La început, am crezut că banii erau motivul, dar nu e numai atât, nu-i așa, deși au și banii importanța lor.

Albă la față, cu ochii lucind de lacrimi abia stăpânite, Aura se răsti:

– Nu mă mărit cu Paul pentru bani!

Spre surprinderea ei, Flint dădu din cap, fără a o slăbi un moment din privire. Și el pălise, iar cicatricea îi ieșea în evidență pe obraz, lividă, încheiată printr-un cârlig drăcesc de-a lungul liniei neînduplecate a maxilarului.

– Nu numai pentru bani, poate. Vrei puterea și stabilitatea lui, vrei să-l folosești ca pe un adăpost contra lumii, să-l faci să ia locul tatălui și al vărului tău. Relații plăcute, sigure, amândouă, atâta doar că tatăl tău te-a părăsit, și Alick la fel, deși într-un alt mod. S-a însurat. N-ai mai avut pe cine să te bazezi, așa că ai pornit în căutarea cuiva care să aibă grijă de tine.

– Nu-i adevărat!

– Ba-i adevărat. Tatăl tău vitreg s-a sinucis – alt bărbat care te-a părăsit, dar de data asta lăsându-te pe cap cu o mamă proastă, bună de nimic, doar să flirteze cu toți bărbații.

– Să-ți fie rușine! strigă Aura, pierzându-și complet controlul. N-am „pornit în căutarea" nimănui! îi maimuțări ea tonul, cu ochii scăpărând de furie și gura răsfrântă disprețuitor.

Zâmbetul lui era rece și enervant.

– Nu te condamn, nu întru totul. Mama ta își găsea bărbați pe care se putea bizui, așa că i-ai urmat exemplul și, într-un stil foarte comod, te-ai îndrăgostit de Paul. Desigur, și Paul vrea să depinzi de el, fiindcă așa își poate închipui că e mai puternic. Dar nu de o putere ca asta ai tu nevoie. Dacă te măriți cu el, peste cinci ani vei simți că te tâmpești de plictiseală și-ai să-i faci viața un iad.

– Pe când tu, vai ce puternic ești! îl zeflemisi ea.

– Sunt puternic, încuviință Flint, cu simplitatea declarativă a omului care se cunoaște atât de bine pe sine încât nici nu mai are nevoie să se laude. Dar să nu crezi că vei schimba un spri-

jin cu altul. Eu nu-ți ofer nimic, Aura, nici un umăr de care să te rezemi, nici o manta de vreme rea, absolut nimic. Nu vei putea spune că te-am sedus. Când vei veni la mine, ai să fii liberă și vei înțelege perfect ce faci.

Vorbea cu o detașare nemiloasă, care-i spulbera Aurei ultimele urme ale stăpânirii de sine.

– Vreau să mă duc acasă! scrâșni ea cu vocea întretăiată, în tăcerea dureroasă ce se lăsase.

– Cred că taxiul a ajuns, de-acum. Ține minte doar un lucru, se înăspri glasul lui Flint, devenind necruțător și crud. Mai devreme sau mai târziu, indiferent dacă ai să te măriți cu Paul sau nu, tu și cu mine vom face dragoste. Întreabă-te care din două îl va durea mai rău.

Nu era o amenințare, ci de-a dreptul o certitudine. Cu cuvintele lui implacabile răsunându-i în urechi, reverberându-i prin suflet, Aura se răsuci pe călcâie.

– Și toate astea, spuse ea, pe cel mai trufaș ton de care era în stare, fiindcă refuz să mă culc cu tine.

În clipa când cuvintele îi ieșiră pe gură, le și văzu nimerindu-și ținta. Zâmbetul lui Flint era diavolesc, ochii nemiloși i se luminară

dinăuntru, parcă aprinși de flăcările infernului, în timp ce, cu o încetineală calculată, o trăgea spre el, astfel încât să simtă forța dezgolită și necruțătoare a senzualității lui și agresiviatea care o însoțea.

Se împotrivi, dar Flint era prea puternic. Deși nu-i făcea nici un rău; o lăsa, cu o ușurință umilitoare, să se epuizeze singură. Era excitat, dar în locul crispării involuntare pe care o simțise în brațele lui Paul, acum era aproape sufocată de o exultare feroce.

Acest lucru o făcu să se hotărască. Își ridică spre el fața înroșită de patimă, scrâșnind printre dinți:

– Dacă mai faci o singură mișcare, te dau în judecată pentru molestare și tentativă de viol.

Flint râse, cu respirația ușoară și fierbinte mângâindu-i gura incredibil de gingașă.

– Și-am să te dau și eu, o ironiză. Nu te poți mărita cu el, Aura.

Știa, dar dacă o spunea, nu-i mai rămânea nici o pavăză contra dorinței care pulsa printr-însa, copleșind-o, distrugând tot ceea ce învățase vreodată în viață, lăsând-o în derivă pe o mare necunoscută și mai primejdioasă decât oricare alta.

Închizând ochii ca să nu mai vadă porunca din privirea lui, strânse fălcile, cu gura crispată într-o linie îndărătnică.

– Am să fac ce-mi folosește mie mai mult, spuse ea pe un ton sec. Nu sunt o muiere proastă, să mă las scoasă din minți de seducția ta.

– Într-adevăr, nu ești. Frumusețea asta coaptă ascunde o aventurieră cu pielea tăbăcită, hotărâtă să-și continue viața pe un drum despre care știi sigur că duce la a-l înșela pe Paul, chiar dacă nu va afla niciodată că nu-l iubești.

– Ba îl iubesc! exclamă ea.

– Deci, ai de gând să mergi până la capăt?

Smulgându-se din brațele lui, vorbi cât putea de calm și sigur:

– Nu te privește, Flint. Mă duc acasă. *Acum.*

Chipul lui rămase neclintit, fără nici o altă emoție decât resturile pasiunii ce-i licăreau în adâncurile ochilor, dar Aura simți totuși că în acel moment se afla într-un pericol mai mare decât oricând în viața ei.

Apoi, spre uimirea ei, Flint izbucni în râs.

– Bine, consimți el.

Și o conduse până în fața blocului, unde o ajută să se urce în taxi, adăugând cu un amuzament sardonic:

– Îți mulțmesc pentru seara atât de interesantă, Aura.

Furia se războia cu tristețea și o durere atât de adâncă încât refuza s-o recunoască. Privind drept înainte, spuse fără nici o intonație:

– Noapte bună.

Când ajunse acasă, însă, mânia i se risipise, iar frenezia ardorii fusese înecată de rușine; în gură îi rămăsese un gust amar, de fiere.

Toate argumentațiile ei raționale se dezvăluiau așa cum erau de fapt: fățarnice și egoiste. Flint avea dreptate. Ceea ce simțea pentru Paul nu avea nimic în comun cu senzația de firesc, de inevitabil, pe care o avusese în brațele lui Flint.

Și, din această cauză, nu se putea mărita cu Paul, deși îl iubea. Merse încet pe aleea din fața casei, învârtind pe deget diamantul de la Paul, privind cum scânteia în adâncurile lui lumina palidă a lunii. Florile de iasomie, ca niște stele roz și albe, luceau în întuneric, răspândindu-și dulce mirosul puternic prin văzduhul răcoros.

Aura își frecă brațele înfrigurate, în timp ce asculta o sirenă care se tânguia pe șosea, împrăștiind teamă și tristețe. O ambulanță;

învrednici cu un gând pacientul pe care-l ducea, sau spre care se îndrepta.

Nu voia să se afle acolo. Voia să fie undeva la țară, unde singurele zgomote nocturne erau cele rurale, plăcute și pașnice, câini urlându-și cântecul de leagăn spre lună, porci spinoși grohăind nostalgic din desișuri, șipotul blând al unui pârâu curgând prin curțile caselor.

Era lașitate curată, desigur. Nu voia decât să fugă de încurcătura apărută dintr-o dată în viața ei. Numai că nu avea pe nimeni care să i-o rezolve. Era problema ei și trebuia să și-o descurce cât de bine se pricepea.

La întoarcerea lui Paul din Samoa, trebuia să-i spună că nu se putea mărita cu el. După aceea, avea să vină rândul lui Natalie. Trebuia să-i anunțe pe toți invitații la nuntă, ca și pe florar, pe furnizorul de alimente și pe încă vreo duzină. Cadourile urmau să fie trimise înapoi. Și ea trebuia să le facă pe toate, fiindcă Natalie n-ar fi fost în stare.

I se frângea inima. Avea să fie îngrozitor, iar anii următori aveau să fie și ei îngrozitori, cu mama ei acuzând-o încontinuu că dăduse cu piciorul siguranței amândurora, pentru un capriciu. Natalie n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Iar Aura nu putea să spună nimănui, și cu atât mai puțin lui Paul, ce anume o făcuse să se răzgândească.

Flint îi dăduse clar de înțeles că nu le prevedea nici un viitor împreună. Nu-l putea face pe Paul să sufere și mai mult, spunându-i că se aprinsese de patimă după cel mai bun prieten al lui.

Fiindcă numai atât era. În privința asta, nu-și făcea iluzii. Iubirea implica interese comune, angajamente împărtășite. Cu Paul, avusese parte de ele. Această dorință copleșitoare care o prinsese în vraja ei era superficială, o stare euforică și orbitoare fără nici o substanță. Ea și Flint nu aveau în comun altceva decât o atracție înflăcărată care avea să se stingă în timp. Într-un timp nu prea îndelungat, din partea ei.

Aura considerase întotdeauna că bărbații erau în primul rând cei capabili să-și fragmenteze viețile emoționale, iubind într-un compartiment, poftind în altul, fără nici o comunicare între cele două. Poate că era ceva în neregulă cu ea.

Sau poate, își mai zise Aura, descuind ușa, nu era decât un ghinion, ca un cutremur sau un val tsunami. Flint avusese același efect ca o catastrofă naturală asupra vieții ei.

Când se trezi din somn, după încă o noapte aproape nedormită, auzi de-afară glasul lui Alick.

Peste un moment, răsună un ciocănit în fereastră.

– Te-ai trezit? o întrebă el.

– Adineaori, gemu Aura. Stai o clipă.

Când deschise ușa, Laurel stătea în prag, pe când Alick părea să examineze legătura cablului de curent electric cu casa.

– I se pare că arată cam șubredă, îi explică Laurel.

Aura o plăcea foarte mult pe soția lui Alick, dar în acel moment nu dorea să-i privească ochii căprui-aurii, mult prea pătrunzători.

– Ne-am gândit că poate ai dori să petrecem o zi liniștită împreună, continuă Laurel, privind-o exact cu expresia perspicace de care se temea Aura. Mai bine zis, cu Alick. Eu voi merge la mama mea, dar Alick a spus că de luni de zile n-a mai stat de vorbă cu tine ca între veri.

O urmă pe Aura în cameră și închise ușa în urma ei, mărturisindu-i, cu o licărire în ochi:

– Cred că e cam gelos. Întotdeauna a avut sentimente deosebite pentru tine, iar acum, când urmează să te măriți... da' ce-i, ce s-a întâmplat?

Aura clătină din cap, dar silueta zveltă a lui Laurel se unduia prin lacrimile din ochii ei. Laurel o cuprinse cu brațele.

– Nu cunosc alt om în care să poți avea mai multă încredere decât în Alick, spuse ea, îmbrățișând-o cu blândețe.

După ce-și trase neelegant nasul, Aura spuse, cu un tremur în voce:

– Nu, nici eu.

Laurel o mai strânse o dată, apoi îi dădu drumul, împingând-o ușurel spre dormitor.

– Du-te și ia ceva pe tine.

Ascultătoare, Aura se îmbrăcă, intră să-i spună mamei sale ce urma să facă și plecă.

Fiind o vizită de scurtă durată, copiii, doi băieți și o fetiță de trei ani, fermecătoare și plină de sine, numită Muriel, care era fina Aurei, fuseseră lăsați la Kerikeri. Apartamentul părea pustiu fără vocile lor, ca niște ciripituri de păsărele, răsunând din toate camerele. După câteva minute de la sosire, Laurel plecă.

Era o zi superbă, albastră, verde și aurie, atât de proaspătă și limpede încât avea un gust ca al vinului pe limbă.

– Hai să ieșim pe terasă, propuse Aura. Cum e vremea la Kerikeri? Aici a fost groaznic, ploaie, ploaie și iar ploaie, și vânturi din toate punctele cardinale, dar mai ales de la sud și vest, și un frig de crăpau pietrele.

Soarele o învăluia într-un val de căldură. Continuând să îndruge verzi și uscate despre vreme, Aura se prăbuși într-un fotoliu.

– În regulă, tânără Aura, o întrerupse calm Alick, ce te frământă?

Buzele îi tremurau. I-ar fi fost mult prea ușor să se arunce în brațele lui, așa cum obișnuia la vârsta de șaisprezece ani, dar aceasta era o situație în care nici cel mai înțelegător dintre veri n-ar fi putut s-o ajute. Ținându-și cu hotărâre fața întoarsă în altă parte, clătină din cap.

– Uneori, continuă el, fără patimă, prinde bine să discuți deschis cu un observator mai mult sau mai puțin imparțial.

Aura îi mărturisise atât de mult timp toate necazurile și temerile ei, încât acesta devenise

un obicei, de care încercase să se dezbare. Oare Flint avea dreptate? Luase năravul de a căuta mereu sprijinul altora?

– Haide, Aura, insistă Alick. Dă pe gură.

Se lăsă păgubașă.

– Nu mă pot mărita cu Paul, spuse ea, cu voce plată.

Alick dădu din cap.

– Flint, așa-i?

– Nu se vede? izbucni Aura.

Oare și Paul și-ar fi dat seama cine era cauza?

– Pentru alții, cred că nu, dar eu te cunosc de mai mult timp decât majoritatea oamenilor.

Aura își mușcă buzele, înfruntându-și năvala lacrimilor. Vărul ei o aștepta tăcut, până își regăsi calmul îndeajuns ca să vorbească.

– Cel mai îngrozitor e că nu-l iubesc pe Flint. Vreau să spun – nu-l cunosc. Pe Paul îl iubesc, da, atât de mult, este tot ce-mi pot dori de la un bărbat și nu suport gândul de a-l răni, dar...

Strânse pumnii, silindu-se să rostească pentru prima oară cuvintele fatale:

– ...dar nu vreau să mă culc cu el.

– Iar cu Flint, vrei.

În glasul lui nu se simțea nici un reproș, însă Aura dădu din cap rușinată, șoptind:

– Da.

– O mai ții minte pe Jenna? Când am cunoscut-o pe Laurel, eram logodit cu ea.

Aura uitase. Alick și soția lui formau o pereche atât de ideală, încât fata pe care o alesese el prima dată se estompase undeva în trecut.

– Jenna... repetă ea, după un moment. Da, mi-o amintesc. Era drăguță, dar foarte tânără.

– Pe-atunci, era tot ceea ce credeam că mi-aș fi dorit. Dar, în clipa când am întâlnit-o pe Laurel, am știut că n-avea să meargă.

– Da, dar Laurel te iubea, spuse ea obosită. Îmi aduc aminte; s-a văzut clar, din primul moment. Flint nu mă iubește câtuși de puțin. Mi-a spus-o limpede.

– Serios? Asta nu contează cu adevărat. Ceea ce contează e că nu te poți mărita cu Paul McAlpine, când simți ccea ce simți pentru Jansen.

Părea atât de simplu, enunțat de glasul calm al lui Alick. Aura dădu din cap a încuviințare, înghițind în sec.

– Știu.

– Și ce-ai de gând?

Zdrobită, Aura oftă.

– Va trebui să-i spun lui Paul. E plecat în Samoa și nu se întoace până marți. Apoi, va veni rândul lui Natalie.

– Pe ea poți s-o lași în seama mea, spuse Alick, cinic.

Aura rămase cu capul plecat, frământându-și pliurile fustei între degetele tremurătoare.

– Nu-i așa de simplu, murmură ea. Paul i-a cumpărat mamei un apartament – o să se supere, o să fie foarte necăjită.

– Haide, Aura, doar știi și tu atâta lucru! Mama ta și-a făcut singură viața praf. Nu e nevoie să-ți bați și tu joc de viața ta, numai ca s-o ții în puf.

– Paul o să sufere.

Fără pic de remușcare, Alick replică:

– Și Jenna a suferit când am rupt-o cu ea. Nu știu ce-o să se întâmple între tine și Flint, indiferent dacă nu e decât o scuză, fiindcă știi în adâncul inimii că ai greși măritându-te cu Paul, dar problema e că nu vrei să te căsătorești cu el, și gata.

Dinții Aurei se înfipseră atât de adânc în carnea buzelor, încât simți gustul de sânge.

– Dar vreau, se tângui ea.

– Zău? Atunci, ce-i toată aiureala asta?

– Of, la *dracu'!*

– Privește adevărul în față, Aura.

– Nu suport oamenii care-mi spun să privesc adevărul în față! strigă ea, bătând cu pumnul în brațul fotoliului.

– Parc-ar vorbi Natalie, nu tu. Nu va fi deloc amuzant, recunoscu el, făcând haz de necaz, dar Laurel și cu mine te vom ajuta oricum putem.

Un moment, Aura fu ispitită să accepte.

– Ba nu, spuse ea totuși, cu voce răgușită, singură m-am băgat în încurcătura asta, singură am s-o rezolv.

Soarele asfințea, fumuriu și dramatic, după un strat de nori, când Aura ajunse înapoi acasă, într-o stare de spirit mult mai stabilă. Din păcate, nu-i era dat s-o țină mult.

Când intră pe ușă, mama ei sări în picioare, surprinsă, scăpând din mână o foaie de hârtie.

– O iau eu, spuse Aura, aplecându-se mașinal s-o ridice.

– Nu nu, nu-i nimic.

Vocea lui Natalie era și mai suspectă decât iuțeala cu care smulse hârtia.

Aura, însă, recunoscuse antetul. Cu o voce severă, întrebă:

– Cât datorezi pe cartea de credit?

Mâna mamei sale tremura.

– Doar câteva mii, spuse ea, nesigură.

– Câteva mii?

Aura profită de stupoarea femeii pentru a-i smulge contul. Privi cifrele și simți cum i se ștergea culoarea din piele, lăsând-o înghețată și dezorientată.

– Aici nu-s doar câteva mii de dolari.

– Da, bine, cum crezi că m-am putut ține pe picioare?

Natalie se înfuriase, tactica ei obișnuită când era vorba de probleme bănești.

„Urmează lacrimile“, își spuse Aura, înfruntându-și senzația stranie a ruperii de realitate.

Evident, ochii mamei sale se încețoșară delicat.

– Nu face nimic, spuse ea, pe un ton împăciuitor. Voi putea plăti imediat ce te măriți.

– Cum adică?

Vocea Aurei era spartă, cu emoția atât de strict înfrânată încât suna aspru.

– Păi, când mă mut în noua locuință, o voi putea vinde pe asta și-am să plătesc nota.

Aura se așeză, țeapănă, în timp ce se chinuia să absoarbă noua lovitură.

Dacă nu se mărita cu Paul, nici ea și nici mama ei nu mai aveau vreo șansă de a achita datoriile.

Cu voce surdă, întrebă:

– Pe ce naiba i-ai cheltuit?

– După moartea lui Lionel, am rămas cu datorii – de vreun an refuza să-mi mai dea bani. A trebuit să plătesc înmormântarea, și pe urmă... a trebuit să-mi fac o rochie pentru nuntă. Doar nu pot lua pe mine orice vechitură, nu...? gesticulă vag Natalie, înainte de a începe să plângă de-a binelea.

– E-n regulă, o liniști Aura, fără intonație. Nu plânge. O să ne descurcăm noi.

– Sigur c-o să ne descurcăm, confirmă Natalie, tamponându-și ochii cu o batistă mică de dantelă. Întinse mâna după factură și-și petrecu restul serii ignorând-o cu hotărâre, ca și pe fiica ei.

Aura era sfâșiată de un tumult interior pe care nu i-l putea dezvălui mamei sale. Inactivitatea îi făcea nervii ferfeniță – căci, desigur, nu putea face nimic până nu vorbea cu Paul. Incapabilă să mai adoarmă în noaptea aceea, întâmpină cu resemnare începutul săptămânii. De-a lungul tuturor greutăților

prin care trecuse, se ținuse cu îndârjire de granatele bunicii sale, dar acum trebuia să renunțe la ele. Și cu toate că erau cele mai rare și mai scumpe pietre prețioase verzi, n-aveau să-i aducă nici pe departe suma datorată de Natalie.

O vizită la firma de bijutieri care-i vânduse bunicului ei granatele, cu atâția ani în urmă, îi confirmă temerile. Cu ochii uscați, le înmână, primi cecul și îl transferă în contul cărții de credit a lui Natalie.

În drum spre casă, stătu prăbușită pe un scaun din autobuz, încercând să găsească soluții pentru a obține și restul de bani. Instalația ei de computer nu valora mult, dar ar fi ajutat-o să mai câștige timp. Trebuia să ipotecheze apartamentul. „Mai bine să mă asigur“, își spuse ea abătută, „că mama nu mi-a luat-o înainte.“

Când ajunse acasă, o găsi pe Natalie uitându-se la un morman de cadouri care fuseseră aduse de un curier. O privi pieziș pe Aura, după care spuse grăbită:

– A, bine că te-ai întors la timp.

– La timp pentru ce?

Mama ei râse.

– Păi, la timp ca să le duci pe astea acasă la Paul.

– Le duc mai târziu, răspunse vag Aura. Mâine.

– Of, du-le acum. Știi bine că încarcă prea mult chichineața asta. Ia un taxi, ca o fată ascultătoare, și du de-aici toată grămada. Am văzut cumva încă un aviz de colet în cutia poștală?

– Da.

– Atunci fă bine și ridică-l, da?

Aura n-avea cum să care toate cutiile până la cea mai apropiată stație de autobuz. Ce naiba, își spuse ea, amorțită. Mai avea doar atâția bani cât să plătească taxiul. Comandă unul prin telefon și, când sosi, îngrămădi cadourile înăuntru și ceru s-o ducă la oficiul poștal. Luă pachetul și îl puse în mașină, când deodată îi veni o idee.

– Stai o clipă, spuse ea și se repezi spre cabina telefonică. Formă numărul lui Paul, apoi rămase cu degetele albite de încordare, așteptând să răspundă cineva.

Nu răspunse nimeni, ceea ce însemna că Flint nu era acasă. Bineînțeles, se afla la serviciu. Dacă îi mai rămăsese o brumă de bun simț, își spuse ea cu înverșunare, în timp ce revenea

în taxi și dădea adresa lui Paul, se mutase înapoi în propriul lui apartament.

Dar prezența lui era întipărită prin toată casa. Ziarul de dimineață stătea împăturit pe o masă, o cană de cafea clătită se usca pe bufet, cu gura în jos, iar o cravată de mătase care nu era a lui Paul stătea perecută pe spătarul canapelei.

Simți un gol în stomac. Cu gura strânsă într-o linie subțire, duse pachetele în camera de oaspeți, rezervată pentru cadouri.

După ce le puse bine, contemplă un moment toate cutiile. Printre ele se găseau câteva obiecte fermecătoare, alese cu grijă și drag, lucruri pe care abia așteptase să le vadă în casa ei. Dintr-o dată, lacrimile începură să-i ardă ochii, insuportabil de usturător.

Aproape ajunsese la ușă, când aceasta se deschise. Sângele i se scurse din obraji, când intră silueta înaltă a lui Flint.

Amuțită, se opri brusc. Ochii lui îi sfredeliră chipul palid, se opriră un moment, tulburător, asupra gurii, apoi reveniră spre privirea ei copleșită.

– Arăți ca moartea, observă el.

– Mulțumesc. Ce cauți aici?

Aproape absent, Flint răspunse:

– Mă pregătesc să mă mut înapoi la mine.

Aura își mușcă buza. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât bâigui:

– Am pus niște daruri de nuntă în... în cameră.

Gura lui Flint se înăspri. După o clipă de liniște încordată, spuse sec:

– Înțeleg. Deci, lăcomia a învins integritatea. Dar poate că oricum nu aveai prea multă.

Pe sub șoc și durere, se învăpăie un val de furie profundă, înviorătoare. Se pripea mult prea tare să tragă concluzii.

– Orice-aș face, nu te privește! se răsti ea. Vezi-ți de treburile tale, bine?

– Spune-mi doar atât, plănuiești să mergi până la capăt?

Aura înălță capul, arogantă.

– Ți-am mai spus ce am de gând să fac. Voi face ceea ce mă aranjează pe mine.

Flint scrâșni ceva printre dinți, un mormăit pe care Aura se bucură că nu-l înțelegea, apoi mârâi:

– Ba pe dracu'! Ce te-a apucat? Ți-a cântat Natalie o poveste tristă despre cât de greu e să fii sărac, poate? Sau ai ajuns la concluzia că, de-a lungul secolelor, atâtea femei au strâns din

dinți și și-au numărat în minte banii ori de câte ori le atingeau bărbații lor, încât trebuie să fie destul de ușor?

– Mi se face greață când te-aud, replică ea cu o voce de gheață, răsucindu-se să pornească spre ușă.

O apucă de braț.

– Asta-i nimic pe lângă ce simt eu, Aura...

– Dă-mi drumul!

Flint își folosi forța. Nu atâta cât s-o doară, dar mai mult decât suficient pentru a o trage inexorabil spre el.

– Ia-ți mâinile de pe mine, lașule, îi ordonă Aura, împietrită.

Ochii lui se îngustaseră ca două fante aurii, dar la auzul acestor cuvinte se deschiseră, ca două guri de iad.

– Curios că folosești cuvântul ăsta, replică el agresiv, răsfirându-i cu respirația șuvițele de păr de pe frunte. Ești o javră mincinoasă și escroacă, o curvișină fără scrupule care a pus ochii pe marea șansă, și mai ai obraz să mă faci pe mine...

Atinsă, oricât de furioasă era, Aura se răsti:

– Și cu toate astea, mă dorești! Deci, ce spune asta despre tine, Flint?

– Că sunt un prost, răspunse el, abia mișcându-și buzele. Ridică mâna liberă și-și plimbă degetul prelung dintr-o parte în alta a maxilarului ei, ridicându-i fața pentru a-i susține privirea nemiloasă.

Parcă ar fi împuns-o cu un fier înroșit; un șoc electric violent o pârjoli prin toată ființa. Aura încercă să se smulgă, dar mâna lui pe braț o ținea în loc. Ceva hidos și brutal se mișca în adâncurile scânteietoare dinapoia acelor gene dese și drepte.

– Da, continuă Flint, cuprinzându-i bărbia, cu un gest mângâietor spre ureche, pentru a se juca ușurel cu lobul mic și sensibil.

Aurei i se opri respirația în gât. Niciodată nu se gândise la ureche ca la o zonă erogenă, nu-și dăduse seama că-i putea propaga mesaje erotice atât de intense prin tot trupul. Stătea cu ochii larg deschiși, tulburați, în timp ce micile mângâieri îi mistuiau toate inhibițiile și lanțurile fragile ale onoarei.

– Uluitor aer de inocență mai ai, de parcă tot ce facem ar fi proaspăt și nou pentru tine, comentă el încet, privind-o cu un zâmbet rece care abia dacă-i arcuia gura aspră. Te surprinde că-ți plac mângâierile unui bărbat, Aura? Nici un altul nu te-a mai pus așa pe jăratic?

Gâtlejul i se uscase; n-ar fi putut vorbi nici chiar dacă-și găsea cuvintele. Degetul lui înantă, se strecură în adâncurile sensibile ale urechii, făcând-o să se înfioare, să-l implore mut să înceteze, s-o lase în pace.

– Mă întreb de ce, continuă Flint, cu glasul său voalat. Oare fiindcă îi alegi pentru bani?

Încercând să se ascundă de vraja electrizantă a privirii lui, să se elibereze din letargia care-i înmuia oasele, topind-o toată la atingerea lui, Aura își închise pleoapele îngreunate.

Brusc, Flint îi dădu drumul.

– Vrei să i-o spun eu?

Un moment, fu ispitită să accepte, dar aproape imediat clătină din cap. Nu putea alege calea lașității.

– Să-i spui imediat ce ajunge acasă, ordonă el, uitându-se la ceas. De nu, am s-o fac eu în locul tău.

Aura îl privi cu uimire și furie în suflet. O manipulase, încă o dată. Slavă Domnului că nu-l iubea, își spuse ea, sfidătoare. Dar, Doamne, când o atingea, trupul ei își cunoștea stăpânul.

În clipa următoare, din ușă se auzi glasul lui Paul:

– Ce naiba se întâmplă aici?

Rușinea o năpădi pe Aura în valuri reci ca gheața, făcând să-i fugă pământul de sub picioare. Întoarse capul spre ușă, cu gura căscată de stupoare, obrajii împurpurați și ochii tulburi dând-o de gol.

Nu găsi nici un răspuns, nu avea nimic de spus, nu putea decât să se holbeze la omul acela despre care nici măcar nu știuse vreodată că exista. Paul al ei cel blând dispăruse, iar în locul lui stătea un străin cu chipul crunt.

Știa, își spuse ea, cuprinsă de panică, dându-și seama că o văzuse în brațele lui Flint.

– Tu ce crezi? întrebă acesta aspru, privindu-și prietenul cu o răceală speculativă.

– Se pare că ar fi fost cazul să-mi protejez interesele.

Glasul plăcut al lui Paul era înghețat.

– De când ați început?

– N-am început nimic, răspunse repede Aura, dar expresia și tonul o dădeau de gol.

– Nu mă minți, spuse el, plictisit. Pentru numele lui Dumnezeu, Aura, nu minți! Ceea ce-am văzut acum o clipă nu era...

Închise ochii o secundă, apoi își impuse să-i deschidă din nou. Se uita numai la ea, nu și la

bărbatul care stătea alături, cu răbdarea atentă, încordată, a unui tigru gata să se repeadă.

– Nu e vorba de ceea ce-a spus Flint, nici de felul cum te-a atins, ci despre... De când durează?

Aura trase adânc aer în piept, cu ochii umplându-i-se de lacrimi zadarnice, în timp ce-i studiau chipul drag.

– De când am văzut-o prima oară, răspunse Flint, implacabil.

– Nu, șopti fără speranță Aura.

Flint o privi cu dispreț.

– Ba da.

– V-ați culcat împreună?

Întrebarea fusese rostită rapid și fără intonație. Aura îl privi pe bărbatul cu care încă mai era logodită și-i văzu pumnii încleștându-se.

– Nu! îi izbucni ei răspunsul de pe buze, dar glasul abraziv al lui Flint i-l acoperi.

– Tu ce crezi? întrebă el din nou. De astă dată, în întrebare se simțea o notă de insolență, ca și cum ar fi vrut să-l provoace pe Paul.

Furia, și o înverșunare acidă, întunecară chipul lui Paul.

– Nu lași niciodată prietenia să-ți stea în calea spre o femeie pe care o dorești, așa e,

Flint? spuse el, cu albeața din jurul buzelor contrazicându-i calmul aparent. Ieșiți afară, amândoi!

– Paul...

Semnalul imperativ al unui pager o întrerupse, dar Aura abia îl auzi. Când îi rosti din nou numele, Paul nici măcar n-o privi, repetând doar, indiferent:

– Ieșiți afară.

În mod uluitor, Flint întinse mâna și ridică receptorul telefonului, începând să formeze un număr. La fel de surprinzător, Paul nu încercă să-l oprească.

Aura se întoarse, cu toate visele spulberându-i-se pe podeaua din fața ei. Sunetul vocii lui Flint lătrând ordine în receptor fu ultimul lucru pe care-l mai auzi, în timp ce închidea ușa în urma ei și ieșea, luându-și adio de la viața fericită la care jinduise atât de mult, într-un întuneric friguros nici pe departe la fel de negru ca pustietatea din inima ei.

Ploua, dar nu observă, hotărâtă numai să ajungă la adăpostul casei ei. Nu se gândea la scena prin care trecuse; dacă începea, nu s-ar mai fi putut controla și ar fi fost prea umilitor să parcurgă cei cinci kilometri până acasă plângând.

În cele din urmă, asta făcu, ploaia amestecându-se cu lacrimile și spălându-i-le într-un torent rece. Noroc că Natalie nu era de față. Încă ofensată, se hotărâse să ia cina cu niște prieteni, la mică distanță de oraș; dacă vremea se înrăutățea, intenționa să rămână acolo peste noapte. Aura se ruga s-o facă.

După ce făcu un duș și luă pe ea o pereche de blugi vechi și un pulovăr, se așeză cu carnețelul în fața ei și începu să le telefoneze metodic tuturor invitaților, tuturor firmelor, pentru a anunța că nunta se contramandase.

Peste două ore, închise telefonul, obosită, având senzația că fusese bătută cu bățul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji; lăsându-și capul în piept, începu să plângă pentru toate cele la care renunțase din cauza legăturii cu un bărbat care n-o iubea, un bărbat pe care nu-l iubea.

Ciocănitul în ușă o făcu să încremenească de groază; nu putea lăsa pe nimeni s-o vadă, în halul în care era. Pe când încerca să-și stăpânească suspinele ce încercau să izbucnească, se ghemui în fotoliu ca o sălbăticiune încolțită.

– Știu că ești acasă, se auzi glasul lui Flint, poruncitor și repezit. Deschide-mi, Aura!

O mică flacără de speranță, pâlpâind în vântul incertitudinii, se trezi la viață într-însa. Ștergându-se la ochi, merse să deschidă ușa.

Era înalt, plin de viață, încordat pradă unei tensiuni greu de definit, cu stropi de ploaie sclipind pe conturul aspru al feței și în părul brunet. Mâna pe care Aura și-o ținea peste inimă se încleștă strâns, când își îngădui să-și amintească valul de dorință dulce ca mierea pe care i-o trezea atingerea lui.

– Plângi?

Privirea îi coborî dinspre ochii ei înroșiți către buzele tremurătoare. O emoție rapid ascunsă îi întunecă adâncurile de aur dinapoia genelor.

– Îți pierzi vremea. În nici un caz nu pare să-ți folosească la ceva.

– Ești prea bun, replică ea, înghițind în sec, pentru a vorbi cu o voce mai sigură. Ce dorești?

– Vreau să-mi promiți că, orice s-ar întâmpla, chiar dacă te roagă el, n-ai să te întâlnești cu Paul de una singură.

Capitolul 2

Aura îl privi tăcută, în timp ce firava licărire de speranță se stingea.

Nervos, Flint adăugă:

– N-a reacționat prea bine la toată situația asta.

– Și te așteptai s-o facă? îl întrebă ea, cu o ostilitate adresată propriei sale nechibzuințe.

– Nu asta contează. Nu trebuie să-l mai vezi decât împreună cu Natalie sau altcineva, ai înțeles?

Aura deschise gura pentru a-l trimite la toți dracii, când pagerul piui din nou. Flint mormăi o înjurătură, apoi întrebă:

– Pot da un telefon de la tine?

– Da, desigur.

Nu că ar mai fi avut de ce să-i dea permisiunea; ajunsese deja la jumătatea camerei.

Convseraţia fu scurtă. Flint spuse doar atât:

– Da. ...Da. ...Da. Bine, ai grijă numai să nu se-apropie nimeni, că de nu, vor avea de-a face cu mine. ...De unde naiba să ştiu, tu eşti acolo! Du-i cu preşul cât poţi, până ajung.

Şi închise.

– Trebuie să plec, spuse el, întorcându-se pentru a-i privi ochii uimiţi. Mă duc direct la aeroport. Aura, promite-mi doar, te rog.

– Bine, îţi promit. Unde pleci?

O învălmăşeală de emoţii îi alunga din voce orice expresie. Trecerea peste acceptarea posomorâtă a plecării lui părea un neaşteptat semn rău prevestitor.

Trăsăturile lui Flint se contractară.

– N-are importanţă.

Presimţirea se transforma în frică. Îl privea cu ochi care absorbeau totul, trăsăturile frapante, conturul arogant al gurii, cicatricea, ca o mărturie mută a unei situaţii din care nu putuse ieşi nevătămat. Deşi faptul că supravieţuise însemna, probabil, că până la urmă o rezolvase cu succes.

– Să ai grijă, spuse ea, abia reuşind să articuleze cuvintele.

Flint ezită, apoi se întoarse spre ea și o sărută de parcă ar fi fost tot ceea ce-și dorise în viața lui, ca și cum ar fi fost hămesit după ea și n-ar fi avut nici o altă ocazie s-o mai sărute.

Aura se lăsă complet în voia lui, potrivindu-se pe formele suple ale trupului masiv și robust.

– La revedere, spuse el cu glas răgușit și plecă, îndepărtându-se prin ploaie spre o mașină albastră lungă care îl aștepta. Imediat ce portiera se închise în urma lui, autovehiculul porni, pentru a se pierde în înserarea ce se lăsa.

Aura se duse la bucătărie și puse ibricul pe foc, cu gesturi automate. Când termină de făcut ceaiul, se așeză, încercând să se gândească la un plan.

Dar mintea îi tot revenea la scena din apartamentul lui Paul. Ce ciudat, că apăruse tocmai în acel moment, când era vorba să vină abia a doua zi. Ciudățenia o îngrijora, până când o bănuială vagă dar sâcâitoare, din fragmente și crâmpeie de informații pe care i le reaminteau niște mecanisme abia înțelese, se consolidă în convingerea că Flint știuse de revenirea lui Paul mai devreme. De-asta sosise și el. Nu ca să-și ia lucrurile și să se întoarcă la el acasă; nu, venise anume pentru a forța situația.

De unde știuse că urma să fie și ea acolo?

Nimic mai simplu. Natalie, bineînțeles. Aproape că o împinsese pe ușă afară, cu pachetele alea. Ce poveste născocise Flint, pentru a o convinge să ia măsuri ca Aura să ajungă acolo la o anumită oră?

În apartament, Flint se uitase la ceas ca și cum s-ar fi întrebat cât timp avea să mai întârzie Paul.

Da, era tipic pentru Flint. Se obișnuise să fie stăpân pe situație, omul care lua lucrurile sub control și le rezolva. Îi stătea în fire să aranjeze o asemenea confruntare.

O dată cu această convingere, o cuprinse o furie dură și rece, înlăturându-i disperarea surdă. Bându-și ceaiul, începu să întocmească liste. Dacă avea o ocupație, își putea ține la distanță câteva zile durerea și remușcările, deși în cele din urmă trebuia să le facă față și acestora.

Dar mâinile îi tremurau ușor și avea pielea rece, umedă.

– Din cauza frigului, spuse ea cu voce tare, ridicându-se.

Penuria de curent electric o determinase să folosească radiatorul cât mai puțin posibil și, de cele mai multe ori, nu-l băga în priză decât după

ce se înnopta, dar norii negri erau împinși pe cer de un vânt puternic dinspre sud-vest, iar temperatura scăzuse.

Doamne, își zise ea istovită, n-avea să se mai sfârșească niciodată iarna aceea?

Zilele următoare fură iadul pe pământ.

În primul rând, trebuia s-o suporte pe Natalie, care turuia întruna, plângând și acuzând-o furioasă că-i ruinase viața. Întrebările, care degeneraseră rapid într-un meci de răcnete, dezvăluiseră că mama ei, așa cum se temuse Aura, ipotecase într-adevăr casa, pentru a răscumpăra o parte din mobila ei veche pentru noul apartament. Cu o splendidă desconsiderare față de valoarea reală, luase legătura cu noii proprietari și le oferise oricât cereau pentru a-i convinge să vândă.

Mobila mai avea de așteptat; organizarea vânzării cerea timp și eforturi pe care Aura nu și le putea permite și, întrucât trebuia să se facă la licitație, nu venea nici un ban care s-o ajute la achitarea ipotecii.

Astfel stând lucrurile, agentul cu care trata îi spuse că nu avea șanse să obțină mult peste jumătate din suma pe care o plătise mama ei.

Natalie nu-i era de nici un ajutor; se retrase din nou în pat, refuzând să mănânce sau să se scoale.

Tot ceea ce avea de făcut pentru a contramanda nunta o extenua. Alick și Laurel o ajutau, dar Aura insista să suporte ea însăși greul eforturilor.

– Vrei să te pedepsești singură, observă Laurel, perspicace.

Aura ridică din umeri.

– Mă mai scapă de gânduri.

Nu primise nici o veste de la Paul, cu excepția unui mesaj impersonal prin care o informa că inelul de logodnă ajunsese cu bine. Mama lui îi dădu un singur telefon, vorbindu-i înțepată. Laurel, binecuvântată să fie, se întâlnise cu doamna McAlpine și se înțeleseseră să se ocupe ea de cadourile primite din partea familiei lor.

– Paul ce face? o întrebă Aura, nesigură, pe mama lui.

– E distrus. Ce te așteptai să facă?

Aura știuse dintotdeauna că doamna McAlpine n-o simpatiza, dar fu șocată de veninul ce se simțea în cuvintele ei tăioase.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Fii sigură c-o să-ți pară, când îți vei da seama ce-ai făcut. La fel cum și eu sunt sigură că

Paul își va băga mințile-n cap și-o să-nțeleagă cât de dezastruoasă ar fi fost o căsnicie între voi doi.

– Nu mă îndoiesc că-și va da seama, spuse încet Aura, moment în care amândoi îmi veți fi, poate, cât de cât recunoscători. La urma urmei, desfacerea unei logodne e destul de neplăcută, dar nici nu se compară cu o căsnicie destrămată. La revedere, doamnă McAlpine. Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine.

Și Jessica o ajuta mult, ori de câte ori putea să scape de la agenție. Ea fu aceea care îi spuse Aurei că Paul plecase în străinătate.

– La vânătoare în Africa, presupun, comentă Aura, sarcastică.

Putea fi sigură că orice bărbat dădea bir cu fugiții, lăsând femeile să rezolve totul.

Jessica nu prinse aluzia.

– Nu, s-a dus la alpinism, în Nepal, așa i-a spus doamna McAlpine mamei mele. Parcă-l și văd pe Paul cățărându-se pe munte, oarecum, ce zici? Printre ghețari, trebuie să se simtă la largul lui. Tu cum o mai duci?

La fel ca toți ceilalți, Jessica ardea de curiozitate să afle cine rupsese logodna și de ce, dar, tot ca toți ceilalți, n-o întreba direct.

– Bine, minți Aura, așezându-se frântă pe canapea.

Zilele treceau, fără nici o veste de la Flint. Nu că s-ar fi așteptat s-o caute, dar acea confirmare indiferentă a cât de puțin însemna pentru el o durea.

Se îndreptă de spate.

– Am făcut tot ceea ce era de făcut. Sper. Acum, nu mai vreau decât să mă târăsc undeva și să mor.

– În nici un caz tu, ești prea plină de viață pentru așa ceva. Mama ta ce face?

Aura aruncă o privire terorizată spre ușa dormitorului.

– Nu prea bine, recunoscu ea.

Jessica se strâmbă, apoi o întrebă:

– Și ce-ai de gând să faci?

– Să-mi găsesc o slujbă.

– Ce anume?

Ridică din umeri.

– Orice, numai să câștig cât mai mulți bani.

Spre groaza ei, lacrimile pe care și le putuse stăpâni până atunci îi podidiră ochii. Își trase nasul, dar nu se potoliră.

– Acum ce-a mai făcut? întrebă Jessica indignată, îmbrățișând-o strâns, în timp ce-i îndesa în mână un ghemotoc de șervețele.

În cât mai puține cuvinte posibil, Aura îi explică.

Copleșită, Jessica murmură:

– Granatele străbunicii tale? O, Aura...

– Da, dar n-au fost de ajuns. Nici pe departe.

– Deci ai nevoie de bani – și cât mai repede. Nu poți lua cu împrumut, garantând cu contravaloarea locuinței? Doar temporar? Pentru că programul ăla software la care lucrezi îți va aduce o avere, când îl termini.

– Dacă-l mai termin. A trebuit să-mi vând și computerul. Și casa nu-mi folosește la nimic. E ipotecată.

Jessica o privi cu oroare.

– Cum o s-o achite?

– Nu poate.

Aura trase aer în piept, tremurător, apoi făcu un efort să vorbească mai ferm:

– Și nici eu nu pot. Dacă aș obține o perioadă de două, trei luni fără întrerupere, aș putea termina programul de cercetare în marketing. Desigur, ar trebui să închiriez un computer.

– Și, evident, nu poți nici să obții trei luni neîntrerupte.

– Nu, și chiar dacă aș putea, nu mi-ar aduce banii în mână imediat, iar eu de așa ceva am nevoie, Jess. Fiindcă, dacă nu fac rost de ei, nu

pot plăti dobânda, necum vreo rată din împrumut. Și știi ce înseamnă asta. Casa se va vinde trecându-se peste voința noastră.

Jessica pufni.

– Chiar dacă obții niște bani sau o slujbă, cum rămâne cu mama ta? O să facă față, sau îți vei ipoteca propria viață ca s-o scapi mereu pe cauțiune, la nesfârșit?

Gura Aurei se crispă.

– Nu-i va rămâne decât să se-nvețe să trăiască din ce câștigă. Ce naiba, Jess, nu se poate spune că ar fi săracă-lipită. Are un mic venit – nenorocitul de Lionel nu și-a putut băga labele alea lipicioase și-n contul ei personal. Bunicul meu l-a asigurat prea bine. Singurul motiv pentru care l-a tocat pe al meu a fost fiindcă ea și tata erau mandatari, iar Natalie i-a predat lui Lionel toate drepturile, când s-a măritat cu el. Ar trebui să se descurce!

– Da, dar până acum n-a trebuit niciodată să țină socoteala cât cheltuiește.

– Of, lua-l-ar dracu' și pe bunicu-meu!

– Nu poți da toată vina numai pe el, îi atrase atenția Jessica, a cărei exasperare încerca să învingă imboldul de a fi dreaptă. Poate că a învățat-o rău, dar a avut și ea la dis-

poziție niște ani în care să se maturizeze. Nu era *obligată* să-i dea lui Lionel pe mână tot ce vă aparținea amândorura. Putea să se mai intereseze și ea cât de cât de propriile ei afaceri.

Aura oftă, după care își masă fruntea, încruntându-se.

– Știu. N-are decât să învețe cum să facă față vieții.

Jessica o privi atentă.

– Ar cam fi timpul. Prea mult timp ai făcut-o pe sora de caritate. Ascultă, poate reușesc să te ajut și eu cu ceva. Nu-ți promit nimic...

– Sunt prea scundă ca să fiu model, o întrerupse Aura, suflându-și cu vigoare nasul, ceea ce o făcu să se simtă, în chip ciudat, mai bine.

– Da, dar ai niște picioare, o față și mâini fabuloase, o piele și un păr minunat, așa că ar trebui să te descurci onorabil, iar Dumnezeu e martor că ești perfect fotogenică. Mai ții minte, în fotografiile de la școală noi, celelalte, arătam toate ca niște ciume, dar tu erai întotdeauna superbă. Tuturor ne venea rău. Întâmplător, există o mare firmă de cosmetice care se pregătește să se lanseze pe piața din Pacific și au

nevoie de un model local, cineva de-aici sau din Australia, dar să fie o femeie cu înfățișare exotică, potrivită și pentru piața din Asia.

– Nu știu să pozez.

– Hai lasă-mă, cum să nu știi? Nu trebuie decât să se trambalezi de colo-colo arătând cât mai strălucitor, iar tu pe-asta o faci din instinct. Vei da lovitura, cu siguranță, dacă trag concluzia că de tine au nevoie. Sunt destul de pedanți, dar tu arăți interesant și ești nouă, amănunt la care țin destul de mult, și e clar că le-ai face reclamă bună produselor. Ai ochii ăștia minunați, doi obraji perfecți și o gură care parc-ar fi fost făcută anume pentru publicitatea la rujuri.

– Jess, știu că ai intenții bune, dar...

– Încă nu spune nu. Ascultă, n-o să dureze prea mult timp. Vei munci pe brânci șase luni sau cam așa ceva, pe tot litoralul Pacificului, dar pe urmă totul va fi gata. La anul, ți-ai putea trimite C.V.-ul în lume, ca să cauți o slujbă ca lumea. Asta te-ar ajuta să pleci din Noua Zeelandă până mai trece căldura și, cu siguranță, ți-ar redresa balanța financiară.

Părea seducător, dar Aura încă nu putea lua nici o hotărâre. Răspunse vag:

– Mai văd eu.

– Tu ai nevoie, declară cu fermitate Jessica, de o recreere.

Aura zâmbi sardonic.

– Mi-e teamă că n-avem nici o șansă.

Dar, în aceeași seară, veniră Laurel și Alick, oferindu-i tocmai acest lucru: să stea cât voia ea de mult la Kerikeri, sau oriunde dorea.

Aura zâmbi. Devenise foarte pricepută să-și ascundă emoțiile sub o mască.

– Sunteți prea buni, spuse ea, dar v-ați supăra foarte tare dacă vă refuz? Cinstit vă spun, nu sunt într-o dispoziție foarte sociabilă, în momentul de față.

Alick dădu să răspundă ceva, dar Laurel interveni categorică:

– Sigur că înțelegem, dar tu, Natalie, îi dai voie să vină, nu-i așa? De mult n-a mai trecut pe-acolo și are mare nevoie să mai schimbe peisajul.

Natalie oftă, plânse puțintel și, fără s-o privească spre Aura, confirmă că o scurtă vacanță era exact lucrul de care avea nevoie, deși evident că adora tropicele în perioada aceea a anului, iar prețurile din Fiji erau atât de scăzute momentan...

Când nici Laurel și nici Alick nu reacționară față de această tentativă sfruntată de manipulare, abandonă cu eleganță.

Aura avu senzația că i se luase o piatră de pe inimă. Când Laurel și Alick plecară, îi îmbrățișă pe amândoi, mulțumindu-le în șoaptă.

– Nu e prea târziu ca să te răzgândești, spuse Alick, răspunzându-i la îmbrățișare. Am dori mult să vii, iar copiii o adoră pe verișoara lor Aura.

Aura clătină din cap

– Și eu îi ador, dar... nu acum.

Ora zece a dimineții următoare o găsi făcându-le cu mâna, în timp ce plecau cu mașina cea încăpătoare a lui Alick. În timp ce se întorcea spre casă, simți un miros slab, dulceag. Era o mică narcisă aurie, în formă de jupon miniatural, înflorită în stratul pe care-l plivise de buruieni cu doar două săptămâni în urmă. Cu două săptămâni în urmă, când crezuse că urma să devină soția lui Paul.

Poate că era un mic semn, o promisiune că, oricât de mohorâte îi erau zilele, speranța nu pierea niciodată.

Dar, în zilele care urmară, speranța ei păru să intre într-o dezorientare totală. Îi era dor de

Paul. Un dor alarmant, dor de temperamentul lui plăcut, de umorul lui, de considerația fără greș. Însă îi lipsea și Flint, stârnindu-i o jinduire ce-o rodea până-n măduva oaselor, o dorință aproape fizică în intensitatea ei, care-i nuanța zilele și-i întuneca nopțile cu o omniprezentă durere a singurătății.

Nu-l iubea, nu așa cum îl iubea pe Paul, dar o parte din ea îi ducea dorul.

Poftă. Un cuvânt hidos, desemnând o emoție hâdă – dacă se putea numi emoție. Îl dorea pe Flint, tânjea după plăcerile senzuale pe care i le putea dărui el și se disprețuia pe sine însăși pentru această obsesie, fiindcă nu-l plăcea. Îi putea respecta puterea, îi recunoștea calitățile, îi admira intelectul rece și aspru, dar omul însuși nu însemna nimic pentru ea.

În ziua când ar fi trebuit să aibă loc nunta, rămase acasă. Jessica încercă s-o convingă să vină în weekend la ea și Sam, dar Aura refuză, la fel cum refuzase și rugămințile lui Laurel, la telefon, de a merge la Kerikeri. Golindu-și cu deliberare mintea de orice gânduri, își văzu de activitățile gospodărești sfâșiată de regrete, remușcări și dezgust de sine.

În timpul acelui weekend, luă hotărârea de a acorda o șansă planului propus de Jessica. Încântată, Jessica se apucă imediat de treabă; îi dădu adresa unui fotograf și i-o prezentă partenerei sale, o femeie alarmant de frumoasă, de vreo treizeci și cinci de ani, pe care Aura o mai întâlnise de câteva ori.

Aceasta păru să fie de acord. La opt zile după ce-și înaintase portofoliul, Aura îl sună pe Alick ca să-i ceară numele avocatului său.

– De ce ai nevoie de un avocat? o întrebă el, după ce i-l comunică.

– Tu vezi-ți de treburile tale, răspunse mașinal Aura.

– Faci parte și tu dintre ele, de vreo douăzeci de ani.

Aura își regretă imediat cuvintele.

– Iartă-mă.

Când termină cu explicațiile, îl auzi murmurând:

– Hm. Ești sigură că vrei s-o faci? Îți pot împrumuta eu banii de care ai nevoie, să știi.

– Știu, dar e timpul să nu mă mai bazez pe tine.

– Mă rog, nu-ți lăsa mândria să stea în calea rațiunii. Apropo, Natalie a venit pe-aici în prospectare și, dacă nu cumva am înțeles eu greșit, își face planuri de viitor.

– Un bărbat, presupun, comentă sec Aura, pentru a-și ascunde nota de speranță din voce.

Alick râse.

– Da, un canadian drăguț și bogat, care o găsește minunată.

O, numai de s-ar fi adeverit! Cu un sentiment de vinovăție, Aura spuse:

– Sper că știe ce face.

– Cred că știe. Nu te îngrijora pentru el, Aura, și nici pentru ea. O să cadă în picioare și de data asta.

Dintr-o dată, viața devenea mult mai simplă și incomparabil mai complicată. Compania și agenția începeau să-i ocupe tot programul. Se întâlnea cu directori, se obișnuia să fie privită și discutată ca o marfă, participa la un curs de modeling și descoperea că ședințele fotografice presupuneau multă muncă și plictiseală.

Cel puțin, nu mai trebuia să-și facă griji pentru datoriile lui Natalie. Banii pe care îi primise ca avans le acoperiseră pe toate și, urmând sfatul lui Alick de a nu-și lăsa mândria să-i stea în drum, împrumută de la el suficient pentru a se ține pe picioare până la următorul termen de plată.

Peste două luni, se afla în Cairns, pozând pe fundalul unei piscine, sub un soare atât de strălucitor încât se bucura că-i fotografiau numai picioarele, nu și fața. Se realizau reclame foto pentru loțiuni de hidratare a pielii și protecție contra soarelui și treaba mergea bine, la fel ca întreaga campanie publicitară.

Încă se mai mira că ea, banala Aura Forsythe, arăta în fotografii ca o hurie. Inițial, slujba fusese doar un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, dar acum era hotărâtă să se achite pentru sumele fabuloase care i se plăteau. La început, fusese îngrijorată dacă era sau nu în stare de acea meserie și simțise o imensă ușurare când aflase că patronii erau încântați de fotografiile făcute până atunci.

Continua să găsească plicticoasă munca propriu-zisă, dar noroc că obiectivul aparatului îi transforma plictiseala într-o senzație de glorie extrem de seducătoare. Îi plăcea să călătorească și agrea echipa cu care lucra.

Ar fi trebuit să fie fericită. Mai ales acolo, în nordul tropical al Australiei, un loc pe care dorise dintotdeauna să-l viziteze.

La sfârșitul primei zile de muncă, se odihnea câteva momente în holul răcoros al hotelului.

Tocmai își rezemase capul de spătarul fotoliului din bambus alb, când îi auzi glasul:

– Mulțumesc, asta-i tot.

Avea halucinații auditive, desigur, dacă se putea spune astfel. Nu i se întâmpla pentru prima oară; de multe ori îl „văzuse“ pe Flint, numai pentru a descoperi că respectivii bărbați nu semănau deloc cu el, decât la statură, constituție și colorație.

Din fericire pentru integritatea facultăților ei mintale, puțini oameni erau atât de înalți ca Flint, sau aveau umerii la fel de lați ca ai lui. Puțini aveau părul exact în acea nuanță de castaniu la limita arămiului; puțini se mișcau cu grația lui ucigătoare, plină de forță reținută, și chiar mai puțini aveau aerul său autoritar-destins.

Așa că deschise ochii, pentru a-și dovedi sieși că se înșela, și îl văzu, predând cheia camerei la recepție. Nici un alt bărbat nu avea un profil atât de impresionant, sau o cicatrice arcuită atât de sinistru pe obrazul bronzat. Îi domina pe toți ceilalți oameni din hol, reducându-i la insignifianță, cu masculinitatea aspră abia atenuată de subțirimea costumului tropical pe care-l purta.

Aurei i se opri inima în loc. Nu mai respira, nu mai putea să se miște; venise, o găsise!

Când Flint se întoarse, cutreierând nepăsător holul cu privirea, Aura aproape că se frânse de durere, fiind clar că nu știuse despre prezența ei acolo. Un moment, în ochii lui aurii străfulgeră uimirea, până când își regăsi controlul și privirea îi redeveni limpede și de o adâncime insondabilă.

N-avea să se piardă cu firea, să se facă de râs. Avu nevoie de toată voința ei, până la ultima scânteie, pentru a-și impune să dea din cap în semn de salut, întinzându-și buzele într-un surâs, pe când Flint venea spre ea.

– Aura, spuse el, cu tonul la fel de stăpânit ca și ochii.

Sunetul numelui ei pe buzele lui îi făcu mai multă plăcere decât o sută din complimentele aruncate de fotograf. Își înclină spre el chipul senin, calm. Cele două luni de expresii studiate în fața aparatului de fotografiat îi măreau mult încrederea în propria-i capacitate de a-și ascunde gândurile.

– Bună, Flint. Ce faci în Cairns?

– Treburi, răspunse el scurt, rămânând cu ochii ațintiți asupra ei, pe sub pleoapele lăsate.

Pe alături trecu un grup de femei, pălăvrăgind vesele, cu privirile săgetând de la unul la altul, pentru a zăbovi asupra trăsăturilor lui impresionante. Aura fu nevoită să-și învingă dorința de a le expedia cu câteva cuvinte usturătoare.

– S-a întâmplat vreo neregulă în activitățile de-aici ale firmei Robertson's? se interesă ea indiferentă, întrebându-se dacă Flint îi percepea intensitatea emoției dinapoia cuvintelor.

– Da, dar acum e-n ordine, răspunse el, în timp ce se așeza în fața ei. Tu ce faci?

Ridicând din umeri, îi spuse.

– Modeling? nu încercă Flint să-și ascundă surpriza. Ai fața potrivită, dar credeam că trebuie să fii înaltă de șase picioare și cu o constituție de ogar.

– Pozez pentru o linie de produse cosmetice. N-au nevoie decât de față, picioare și piele, îi explică ea, într-o doară.

Flint își arcui sprâncenele.

– Și-ți place?

– E o pâine cinstită.

– Presupun că ai foarte mult talent, comentă el, pe un ton deloc laudativ.

Zâmbetul ei de răspuns fu ironic.

– Mulțumesc, îi răspunse suav.

Nu se schimbase nimic. Continua s-o creadă doar ahtiată după bani, o oportunistă meschină, hotărâtă să pună mâna pe tot ce apuca. Fără îndoială, considera modelingul un alt mod de a se vinde.

– Pentru cât timp te afli aici? o întrebă.

– Mai stau o zi. Tu?

– Plec mâine dimineață.

Surâse, iar ochii îi luciră, în timp ce-i studiau încet fața.

– Ia cina cu mine, diseară, îi propuse el.

Evident, ar fi trebuit să refuze – și, la fel de evident, nu refuză. Nu l-o fi iubit, nu așa cum îl iubea pe Paul, dar în loc ca despărțirea s-o fi făcut să scadă, acea fascinație fizică stranie care îi cuprindea pe amândoi în mrejele ei nevăzute se întărise într-o vrăjitorie păgână. Îi simțea gustul pe limbă, o simțea pulsându-i prin toate celulele trupului.

– Ne întâlnim în bar, la șapte, mai spuse Flint, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare fluentă.

Deși era convinsă că era posibil să fi făcut cea mai mare greșeală din viața ei, Aura dădu din cap.

În cameră, se privi în oglindă și oftă. Ochii-i erau strălucitori și enormi pe față, cu pupilele dilatate sălbatic. Până și buzele păreau să i se fi schimbat, sensibilizate și tumefiate de poftă.

Învățase mai multe moduri de a se farda, astfel încât să-și accentueze dramatic calitățile fizice și, după ce făcu un duș, le puse în aplicare, conturându-și ochii cu o precizie subtilă și colorându-și atentă buzele. Își strânse părul în vârful capului, pentru a mai câștiga puțin în înălțime; luând o floare de frangipani din bolul unde pluteau pe apă, în baie, și-o înfipse în cununa de șuvițe din creștet, mulțumită că petalele satinate, cu gât auriu, contrastau expresiv cu sclipirile părului ei.

Alese o rochie simplă de exact aceeași culoare cu ochii ei, lăsându-i faldurile drapate larg să desăvârșească de la sine efectul. Când fu gata, își cercetă imaginea în oglindă. Arăta ca o cu totul altă femeie decât cea care fusese logodită cu Paul; arăta... strălucitor, își spuse ea, cu un ușor surâs. Aproape decadent.

Hotelul era mic, profitând elegant de avantajele poziției sale pe malul unei lagune tropicale, cu o mare parte din zona accesibilă publicului deschisă să primească aerul cald, înmiresmat.

Înainte de a ajunge la ascensor, se opri și privi prin ferestrele spațioase spre grădina fermecătoare, plină cu palmieri. Pafrumuri necunoscute, senzuale, pluteau prin aerul torid. În sufletul ei se învolbură emoția, acută și pătrunzătoare.

Nu era atât de naivă încât să creadă că ei doi aveau vreun viitor. Flint n-o iubea, la fel cum nici ea nu-l iubea. Dar amândoi erau stăpâni pe propriile lor hotărâri.

O aștepta în bar, însă tot acolo, din păcate, se aflau și ceilalți membri ai echipei cu care lucra ea. Îi făcură cu mâna; Aura zâmbi, răspunzându-le cu același gest, dar își continuă drumul drept spre Flint.

Ridicându-se în picioare, Flint o privi cu ochii îngustați, fără să zâmbească.

– Vrei să mergem la prietenii tăi? o întrebă.

– Dacă dorești să-i cunoști, n-am nimic împotrivă.

– Nu țin neapărat.

Glasul îi era de o indiferență frizând grosolănia. O aștepta să se așeze, înainte de a se interesa:

– Ce-ai vrea să bei?

– Un vin alb sec, te rog.

– Aici n-ai să găsești soiuri albe din Noua Zeelandă, dar dacă ai încredere în mine, ți-aș putea alege unul care să-ți placă.

– Da, sigur că am încredere în tine.

Suna ciudat de asemănător cu un jurământ, o promisiune. Flint îi dădu comanda ospătarului care apăruse în clipa când ridicase privirea – avea acest efect asupra chelnerilor – apoi se rezemă se spătar, măsurând-o din ochi.

– Te-ai schimbat, comentă el, cu scrâșnetul glasului și mai sonor. E uluitor, dar ești și mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut.

Obrajii Aurei se înroșiră într-un început de îmbujorare.

– Trucurile meseriei, spuse ea, chipurile indiferentă. E uluitor ce poți face cu câteva cosmetice.

– Atunci, cred că ar trebui să fiu flatat că ți-ai sacrificat timpul ca să le folosești, dar îmi amintesc că te-am văzut fără nici un machiaj și erai la fel de răpitoare.

Bujorii se înfierbântară, aproape sângerii. Flint râse calm și, când sosiră băuturile, schimbă subiectul, trecând cu o dezinvoltură cizelată la o imitație aproximativă de taifas amiabil între vechi prieteni. Luându-și paharul, Aura observă

că și pentru el comandase același soi de vin și sorbi cu interes din lichidul cu aromă delicată.

– De când ești aici? îl întrebă.

Avusese dreptate în legătură cu vinul – era delicios; dar, în fond, oenologia era în mod clar hobby-ul și viitorul lui.

– Am ajuns azi-dimineață, în zori.

Aura ridică genele.

– Nu te menajezi.

Vocea calmă nu-i era tulburată de nici o undă de tristețe sau revoltă pentru că n-o căutase, nici urmă din durerea cauzată de trădarea lui.

Un moment, se distinse ceva din impunătoarea lui siguranță de sine.

– Face parte din meserie. În cazul de față, cineva a intrat în panică de pomană, așa că am avut foarte puțin de făcut. Tu de când te afli aici?

– De-o zi.

– Și unde pleci când termini în Cairns? Înapoi la Auckland?

– În Bali, răspunse ea. Cred că va trebui să pozez tolănită peste un bivol de baltă, iar apoi să mă bălăcesc prin vreo orezărie sau două.

– Să fii atentă cu bivolii de baltă, nu le place mirosul occidentalilor, îi zâmbi el ironic, strălucitor. Acolo există niște orezării cu adevăra

impresionante. Coline întregi, munți aproape, cu terase lucrate de cine știe câți oameni, de-a lungul secolelor.

Aura, care călătorise foarte puțin, îi invidia experiența, deși nu-l invidia pentru cinismul ce-i înăsprea ochii, își spuse ea, și-i săpase ridurile dintr-o parte și alta a gurii. Nu că i-ar fi redus cu ceva atracția; într-un mod ciudat, i-o intensificau.

Flint nu vorbi deloc despre munca lui, conversația despre peisaj trecând la politică, iar Aura își dădu seama că era informat despre subtilitățile multor țări, la un nivel care nu putea proveni decât din experiența directă.

Nu stătuseră niciodată astfel, de vorbă, neluând în seamă atracția arzătoare a simțurilor. Aurei îi plăcea enorm. Paul rareori discutase cu ea politică; spunea că-și petrecea toată ziua gândind, iar când venea acasă dorea să-și relaxeze creierul. Găsise absolut firesc acest lucru. Până acum, nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise dinamica relației verbale, înviorarea duelului între spirite la fel de ascuțite.

Când vinul se termină în sfârșit, Flint spuse:

– Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să mergem la un restaurant din pădurea tropicală,

la câteva mile de-aici. Mâncarea e delicioasă, iar localul în sine, foarte interesant.

– Pare încântător.

Luară un taxi, care îi duse până în fața unei clădiri cu etajul susținut pe coloane masive de lemn. Lângă trepte erau instalate urne mari, unele cu plante înflorite, majoritatea goale, formele și culorile lor elegante armonizându-se cu clădirea și decorul. Plante agățătoare festonau pereții, arătându-și florile multicolore într-o gamă bogată de forme și nuanțe. Exemplare cu frunziș monstruos, frunze enorme tăiate și conturate în miriade de chipuri, sporeau ambianța tropicală, aerul unei alte lumi. În jur se strângeau compact copacii pădurii luxuriante.

– E ca o ascunzătoare în junglă! exclamă încântată Aura.

– Cred că impresia asta au vrut și proprietarii s-o creeze.

Până în acel moment, Flint n-o atinsese, dar în timp ce urcau treptele o luă de cot, iar contactul cu acele degetele suple îi trimise un tremur febril prin braț, drept până-n inimă.

Aura îi aruncă o privire piezișă, rapidă. Cum ar fi fost să trăiască împreună cu el, să împartă

aspectele prozaice ale vieții, baia, micul dejun, îngrijirea grădinii, spălatul vaselor? Un paradis, își spuse ea, fără nădejde. Ar fi fost ca-n rai.

Restaurantul era mic, cu mesele din lemn geluit aspru, dar scaune extrem de confortabile, iar mâncarea, cu minunata ei combinație de arome sud-est-asiatice și europene, delicioasă.

În timpul mesei discutară de toate, cărți, filme, gusturi artistice. Cu toate că era halucinant de fericită, aproape în delir, Aura tânjea după subiecte mai personale; voia să afle atât de multe lucruri despre el, lucruri pe care Flint nu avea intenția să le dezvăluie.

Înăbușindu-și dorința nostalgică și fără rost, se hotărî să savureze seara, fiindcă mai mult nu putea căpăta vreodată din partea lui: o cină în acel restaurant, o conversație și efectul ascuns dar persistent al atracției ce părea s-o cuprindă tot mai strâns, tot mai inexorabil, în cătușele sale.

– De unde ai cicatricea asta? îl întrebă ea la cafea, pentru a prelungi conversația.

Flint îi aruncă o privire sardonică.

– La cincisprezece ani, duceam un colac de sârmă ghimpată printr-o curte de păsări. O

făzăniță și-a luat zborul de la picioarele mele. M-am împiedicat, și un ghimpe al sârmei mi-a intrat în obraz.

Aura zâmbi, cu o lucire răutăcioasă în ochi. Flint râse și el, amuzat-răutăcios.

– Te face să arăți ca un pirat, comentă ea.

Poate din cauza vinului, sau numai dintr-a vrăjii din atmosferă, se simți destul de îndrăzneață pentru a urmări cu vârful degetului linia subțire, de pe obraz până la unghiul ascuțit al maxilarului. În timp ce degetul îi cobora iscoditor, simți furnicături la contactul cu ușoara asprime a țepilor bărbii și fierbințeala pielii.

Cu ochii strălucitori, Flint o așteptă să ajungă până la capăt, apoi îi apăsă mâna cu a lui și o sărută în palmă, urmărindu-i cu limba mica adâncitură a liniei vieții.

Fără cuvinte, îi puse o întrebare. Obrajii Aurei se încinseră, înroșiți. Tot fără cuvine, îi răspunse. El își coborî mâna și privi prin salon, în căutarea ospătarului.

În timp ce taxiul îi ducea spre hotel, prin întunericul dulce al nopții, Aura stătu lângă el tăcută. Îl așteptă să plătească taxiul, intră cu el în holul hotelului, îl urmă spre lifturi. În

cabină mai erau doi oameni, așa că nu scoaseră o vorbă până ajunseră pe culoar.

– Am un apartament. Cred că ne vom simți mai comod acolo, spuse Flint.

Aura încremeni. Un moment, creierul i se răzvrăti, fulgerat de crâmpeie de gânduri.

„O, vreau să... O să mă creadă o stricată... Deja crede c-am vrut să mă mărit cu Paul pentru bani...“

– Da, bine, spuse ea, stăpânită.

Nimic, reflectă Aura, cu un umor negru care o surprinse, nu putea fi la fel de minunat cum își imagina că ar fi fost să facă dragoste cu Flint, ceea ce înseamna că realitatea avea s-o dezamăgească neapărat. Și apoi, poate, urma să-și vadă de viața ei și să-și găsească un bărbat pe care să-l iubească și să-l și dorească.

Cu chipul nepăsător, Flint descuie ușa și făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre.

Aura își regreta deja decizia, dar motivele pentru care o luase rămâneau în picioare. Se săturase să stea legată pe masa de tortură a propriilor ei dorințe. Voia să și le astâmpere și, scăpând de ele, să fie din nou liberă.

Camera lui Flint era mai mare decât a ei. Și mai ordonată. Cu excepția unei serviete puse

lângă birou, nu se vedea nici un semn al prezenței lui. Prin ușa întredeschisă din partea opusă se vedea un pat enorm.

– Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Aura clătină din cap. Bobocul de frangipani din părul ei căzu pe jos, și se aplecă să-l ridice, ținând floarea caldă în căușul palmei.

– De fapt, nu vreau să beau, murmură ea, printre dinți.

– Atunci, ce vrei?

Glasul lui era la fel de scăzut.

Degetele Aurei se strânseră brusc, iar floarea fu strivită, dar mireasma ei îi rămase impregnată în piele. Întorcându-se, o aruncă într-un coș de hârtii.

– Trebuie să spun cuvânt cu cuvânt? întrebă ea, cu voce scăzută.

– Nu.

Flint veni în spatele ei și-i cuprinse umerii în mâini, trăgând-o la pieptul său. Draperiile nu erau închise, astfel încât Aura văzu imaginea lor reflecată în geam – ea, mică și palidă, în contrast cu umerii lați ai bărbatului care o îmbrățișa, cu chipul tenebros-concentrat întors spre fereastră, la fel ca al ei.

Mișcarea lentă a degetelor lui mari peste oasele subțiri ale umărului, căldura blândă a

respirației sale fremătându-i prin șuvițele de păr, fierbințeala și făgăduiala de forță ce emana din trupul suplu și grațios din spatele ei – toate se contopeau pentru a o străbate cu o pulsație de valuri stranii.

– De ce? întrebă el, cu glasul inexpresiv.

Umerii ei se ridicară într-o mișcare infimă.

– De ce mă întrebi? Are vreo importanță?

– Nu, cred că n-are. Știam amândoi că rămăseserăm cu o problemă nerezolvată.

O răsuci în loc, privindu-i fața cu o admirație nedisimulată și ochii numai flăcări.

Se simți sfredelită de dogoarea acelei priviri, astfel încât vechea Aura, femeia care nu înțelesese că pasiunea putea fi o forță vie, se desprinse ca o piele uscată, zgârcindu-se și mistuindu-se în trecutul mort. Niciodată nu mai simțise că participa atât de intens la un moment, atât de viu, de febril conștientă de situație, de spațiu, de acel bărbat.

– Ești atât de frumoasă, murmură el calm. Îmi smulgi inima din piept, știai? Mă uit la tine și mă simt neputincios, un cerșetor la poarta frumuseții tale. Mă lași să intru, Aura?

Cuvintele lui o afectau atât de puternic, încât nu putea vorbi. Nu exista nimic personal în acea dorință,

doar o simplă poftă de frumusețe, masculină, detașată, nevoia de a-și însuși acea frumusețe, de a deveni stăpân pe ea și, astfel, de a-i reduce impactul.

Dar același lucru îl dorea și ea. De-asta se afla acolo. Declarația lui de pasiune, simplă, nesofisticată, o zguduia mai tare decât ar fi putut-o face cele mai înflorite tirade. Copleșită și surescitată în egală măsură de sinceritatea lui, dădu din cap. Satisfăcându-i dorința, și pe a sa proprie, putea cel puțin să-i dăruiască ceva, deși n-ar fi fost singurul lucru pe care voia să i-l dea. Flint nu avea nevoie de iubirea ei.

Căci, desigur, acea atracție pasională pe care Aura o disprețuise atât de mult nu se mărginea numai la poftă. Era dragoste. Îl iubea cum niciodată nu-l iubise pe Paul. Paul fusese răspunsul pe care îl căutase copilul singuratic și uitat de lume dinlăuntrul ei, omul care i-ar fi fost loial și niciodată n-ar fi părăsit-o, niciodată n-ar fi lăsat-o să se mai simtă nesigură și abandonată.

Ceea ce simțea pentru Flint depășea cu mult acea nevoie de a fi protejată, încât cele două dorințe nu aveau nimic în comun.

– Da, răspunse, ridicând brațele pentru a-i trage chipul în jos spre ea, pentru a-i atinge gura cu a ei.

Un moment, Flint rămase nemișcat, timp suficient pentru ca Aura să se întrebe dacă nu cumva firea lui dominatoare simțea nevoia să aibă inițiativa întotdeauna. Apoi, brațele lui o cuprinseră strâns și știu că se înșelase. O sărută cu o foame incandescentă, stihinică, profitând imediat de exclamația ei mută pentru a se repezi adânc și senzual în ascunzișurile dulci pe care le găsise în cale.

Genunchii Aurei cedară, iar Flint, cu gura încă lipită de a ei, o luă în brațe și o duse spre pat, desprinzându-și buzele numai pentru a-și îngropa un moment chipul în gâtul ei. Ochii lui îi susținură privirea în timp ce o lăsa să alunece în jos, pentru a-și dezvălui excitația mai limpede decât în oricare alt fel.

Aura exclamă din nou, iar gura lui dură se înclină pieziș.

– Mă scoți din minți, îi spuse, cu glas răgușit. Nici o altă femeie nu m-a mai putut face să mă excit doar privindu-mă. Am și eu efectul ăsta asupra ta, Aura, cu părul tău ca o flacără și ochii verzi, verzi ca două smaralde montate între genele tale negre?

Degetele lui găsiră fermoarul ascuns al rochiei și îl coborâră.

– Ți se încordează trupul, te doare respirația în plămâni și-ți bate inima ca o tobă în urechi?

Rochia se descheie; i-o scoase peste cap și privi comoara neprețuită ce i se dezvăluise, curbele de ivoriu neted ale sânilor, taliei și șoldurilor, suprafața netedă a abdomenului cu gropița ei seducătoare, chiloții de mătase decoltați ce stânjeneau continuarea explorărilor.

Ochii aceia intenși, înredeschiși, o studiau cu o meticulozitate intimă, stăruind asupra areolelor de culoarea caisei până când sfârcurile se întăriră ca doi muguri obraznici, provocatori. Un foc dezlănțuit o străbătea în zigzag, adunându-se în furca picioarelor. Niciodată nu se mai simțise atât de expusă, atât de vulnerabilă, niciodată nu-și dăduse seama că se putea bucura de o asemenea experiență.

– Dezbracă-mă, îi cerul el, cu glasul îngroșat.

Fără îndoială, ar fi fost mai cuviincios ca degetele ei de fecioară să tremure, incapabile de a-i desface nasturii mici ai cămășii, dar nu se întâmplă așa. Cu iuțeală și îndemânare, coborâră în josul materialului alb apretat, încălzit de trupul lui, apoi îi împinseră mânecile înapoi peste umeri, trăgându-le în jos până când cămașa căzu pe podea.

Cu gura uscată, îl privi. Pentru prima oară, o undă de panică îi întunecă ochii. Era copleșitor, masculul de pradă întruchipat, cu umerii bronzați largi și pieptul unde părul se inela în forme sugestive peste mușchii netezi, insinuând tulburătoarea putere primordială ascunsă dedesubt. Și totuși, avea și ceva extrem de incitant. Aura își desfăcu mâna pentru a-i prinde în palmă bătăile puternice ale inimii.

Pielea lui era ca mătasea uleiată, caldă și ușor lipicioasă sub vârfurile sensibile ale degetelor, netedă, lucioasă, tonifiată. Aura se aplecă, apăsând cu vârful limbii locul pe care-l atinsese. Simți sub mână bătăile inimii lui accelerându-se; pieptul i se umflă, cu plămânii umplându-se de aer. Un surâs arcui buzele Aurei. Ca o pisicuță, îi linse mușchiul în lung, gustând izul sărat, de mosc, al masculului excitat – al lui Flint.

Se așteptase să spună ceva, s-o oprească, dar Flint nu se mișcă, ținut în loc de un efort pe care Aura abia îl percepea.

– Ai gust... de paradis, șopti ea.

Râzând din adâncul gâtlejului, Flint răspunse:

– Și tu ce gust oi fi având, mă întreb?

O ridică în brațe și îi scoase chiloții de mătase lucioasă, apoi își lepădă și el hainele. Ochii

Aurei se dilatară. Înghiți în sec și făcu un mare efort de voință pentru a-și stăpâni strigătul involuntar. Era atât de mare și atât de...

Știa că era posibil, dar nu-și dădea seama cum avea să se poată întâmpla.

Probabil Flint înțelesese care era pricina tăcerii ei descumpănite și neașteptate, căci îi spuse încet, lăsându-se ușor lângă ea:

– O s-o luăm cu binișorul.

Și, înainte de a apuca să-i răspundă, își coborî capul și-i sărută curba superioară gingașă a sânului. Gura îi stărui asupra acelui loc, ca și cum gustul pielii l-ar fi surescitat la fel de mult ca pe ea.

– Da, ai gust de esență a feminității, spuse el, cu buzele lipite de pielea ei. Mai dulce decât violetele și mai tare decât brandy-ul. Mă îmbeți.

Aura respira sacadat și intens, printre buzele deja înroșite de sărutări. Mai presus de orice, dorea să cunoască din nou extazul momentelor din apartamentul lui, când o atinsese, o sărutase și toată ființa i se înălțase în întâmpinarea lui.

Capitolul 3

Flint, însă, nu se grăbea. Se stăpânea, ținându-și ferm sub control stările și acțiunile, cu mâinile mișcându-i-se încet și chinuitor peste pielea ei.

Afară, dinspre lagună, se auzi chemarea unei păsări – necunoscută, străină. Aura se înfioră, atât cu un sentiment de osândă, de drum fără întoarcere, cât și pradă plăcerii dezlănțuite ce-i străbătea toată ființa.

– Ai o gură făcută să fie sărutată, făcută să fie strivită, făcută anume pentru mine, spuse el încet, susținându-i în palmă greutatea unui sân; îl privea uimit și posesiv, ca un om care cuprinde în mână o valoare neprețuită. Și o piele ca satinul de ivoriu.

Țintuită de lumina mocnită a ochilor lui, Aura își ținea respirația. Flint vorbea cu cuvintele unui om îndrăgostit, și totuși nu erau rostite pe ton drăgăstos, iar expresia lui nu era deloc tandră.

Ochii Aurei se dilatară, neliniștiți; apoi gâfâi, când Flint îi sărută un sfârc mic, încordat și întărit, și luându-l în cavitatea caldă a gurii lui, începu să sugă cu sete.

O străbătu un junghi de senzații, iute și fierbinte ca focul, lin și dulce ca mierea. Închise ochii, neputând face față sentimentelor pe care i le stârnea, incapabilă să-i privească gura făurindu-și descântecele ancestrale, neputincioasă să suporte contrastul dintre unghiurile dure ale chipului neguros și curbele palide, blânde, ale propriului ei trup.

Complet pustiită de nevoie, îi oftă numele.

– Atinge-mă, șopti el, cu gura pe arcul sânului ei, luându-i mâna pentru a și-o pune peste inimă.

Începu să-l exploreze la fel cum o explora și el pe ea, uimită din nou de relieful șlefuit al mușchilor care se încordau ca reacție sub mâinile ei nesigure. Fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare pas nou pe calea descoperirii

se adăuga celor dinainte, le prelungea, până când, în cele din urmă, degetele lui alunecară cu grijă în jos, pentru a-i descoperi nucleul tainic, dornic și închis, așteptându-l.

Genele Aurei tresăriră. Privirea lui cu pleoape grele îi fixa fața cu o intensitate în care se recunoștea toată pânda dinainte. Dacă tresărea, dacă se încorda, Flint avea să se întrebe de ce – și, poate, să ghicească.

Iar acesta ar fi fost sfârșitul. Nu-și dorea o fecioară, voia o femeie cu experiență, o femeie pe măsura priceperii lui. Aura nu-i putea dărui așa ceva, dar avea să-i dea un lucru la care nu putea renunța decât o singură dată în viața ei.

Întoarse capul la pieptul lui și, gingaș, mușcă mugurul încordat pe care-l găsi acolo. O respirație adâncă dilată pieptul lui Flint, apoi mâna i se strecură puțin mai adânc, pătrunzând-o cu fiori de voluptate. Degetul mare începu să i se miște, găsi centrul plăcerii, iar Aura se cutremură.

– Da, mă dorești, spuse el încet. Cât de mult mă dorești, Aura?

Ridicând pleoapele îngreunate, Aura răspunse pe adierea unui oftat:

– Mai mult decât orice pe lume.

– Mai mult decât orice? râse el, întorcând capul.

Un moment, îngrozită, crezu că o alunga, la fel ca înainte. Chiar în timp ce în minte i se contura acest gând, înțelese ce făcea. Din acea împerechere nu avea să se nască nici un copil nedorit.

Peste câteva secunde, dintr-o mișcare sigură, ajunse complet peste ea, cu trupul său puternic, splendid în masculinitatea sa neînduplecată, pregătit, adunându-și forțele, până când spuse cu glas aspru:

– *Da...*

O penetră dintr-o singură mișcare, puternică și lină, până la capăt.

Mai târziu, Aura avea să-și spună că acea primă clipă a posesiunii o schimbase la un nivel fundamental; dar, pe moment, era atât de neliniștită ca Flint să nu descopere vreo dovadă a virginității ei, încât nici nu apucă să aprecieze cu adevărat ceea ce se întâmplase. După acel moment al contopirii, însă, Flint se opri, aproape ca și cum ar fi așteptat-o să facă ceva.

În timp ce ochii ei, dilatați, languroși și întrebători, aproape înspăimântați, îi observau

maxilarele încleștate și structura oaselor feței, Aura înțelese două lucruri: Flint făcea eforturi să-și păstreze controlul, iar în teaca mătăsoasă care-l cuprindea nu se simțea nici un obstacol care s-o trădeze. Se putu destinde, iar reacțiile pe care anxietatea i le blocase ieșiră tumultuos la suprafață.

Un sentiment de împlinire, de întregire, fu întărit de revenirea covârșitoarei emoții pe care Flint i-o atâțase prin manipularea abilă a trupului ei. Se întinse alene, acut conștientă de reacția lui imediată, pe loc dezlănțuită. O dorință de a-i arăta că nu putea fi complet stăpân o îndemnă să-și miște experimental șoldurile.

– Nu, scrâșni el.

– De ce?

În camera tăcută, vocea îi era scăzută, adâncă și senzuală.

– Nu-ți place?

Flint scoase un geamăt ciudat.

– Îmi place prea mult. Nu, fir-ai a dracu', nu-mi place! Dacă vrei să mai fiu bun de ceva, stai la un loc!

Încercă – dar, în timp ce Flint se mișca, stabilind un ritm lent al înaintărilor și al retrage-

rilor, pe când mirosul dragostei lor, iscusința lui și voluptatea tactilă a contactului dintre piele și piele ațâțau flăcările pasiunii, într-însa începu să se răzvrătească o tulburare furtunoasă, purtând-o spre o regiune necunoscută, unde nu mai conta decât să ajungă la un țel de neatins.

Răvășită de o febrilă nevoie de a cunoaște, o foame atot-devoratoare, cuprinsă se un sentiment mai măreț decât tot ceea ce cunoscuse în viața ei, Aurei nu-i mai păsa decât de valul necugetat, dulce ca zahărul, al plăcerii ce o străbătea, al greutății lui dragi apăsându-i pântecele și al pătrunderii lente în cea mai lăuntrică dintre tainele ei.

Până în acel moment, niciodată nu se mai considerase pătimașă; crezuse că fața ei senzuală și trupul zvelt îi contraziceau în mod straniu firea. Dar acum, încleștată în acea îmbrățișare, cea mai elementară din toate, dăruindu-se cu tot trupul și sufletul și primind întru totul la fel de dornică, era nevoită să accepte că acele momente de frenezie, când focul întunecat se întețea tot mai aprig, când fiecare simț îi era stimulat până la o acuitate aproape dureroasă, erau scopul pentru care se născuse.

Ridică privirea spre omul de deasupra ei și dinăuntru-i, scoțând un strigăt de plăcere, când văzu că nu era singura prinsă în flăcările acelei dogori stihinice, devoratoare.

Pielea lui Flint stătea întinsă peste osatura feței, fruntea i se îmbrobonase de sudoare; gura îi era crudă, aproape rânjită, în timp ce mârâia:

– Aura, nu pot... Doamne sfinte...

Mișcările lente, aproape sâcâitoare, ale trupului său se transformară dintr-o dată în impulsuri teribile. Capul lui Flint se smuci înapoi și, în timp ce îl privea, cu plăcerea întețită peste măsură de a lui, undeva într-însa tensiunea cedă, azvârlind-o prin valuri de extaz până într-un prezent halucinant fără început și fără sfârșit, într-un loc unde era dezgolită până la chintesența ei, unde acea senzație violentă și primordială era singura care mai conta.

Flint îi rosti numele, într-un geamăt, trupul i se încordă, iar Aura fu străpunsă de uimire când undele propriului ei orgasm se răsfrânseră înapoi valuri-valuri, în întâmpinarea și îmbrățișarea alor lui.

Își auzi propria voce, zguduită de bătăile inimii, și crezu că avea să moară de plăcere. Iar apoi se prăbuși, cu tensiunea din mușchii prelungi risipită și trupul mândru potolit în fine, sătul.

Rămase în brațele lui, ținându-l la rândul ei ca pe o povară neprețuită. Foarte încet, atât de încet încât nici un exista vreun moment în care să fi început a-și da seama, descoperi că nu avea nici cea mai mică importanță că acel om care-i zăcea în brațe respirând adânc, cu inima bubuindu-i peste a ei, care o posedase într-un mod ce-l transcendea pe cel fizic... că omul acela era pentru ea mai periculos decât ar fi putut fi vreodată tigrul pe care-l întrezărea într-însul. Niciodată n-avea să se poată încrede în loialitatea lui, n-avea să poată spera că îi stătea alături. Și, cu toate acestea, îl iubea.

Luptase vitejește împotriva acelei iubiri, agățându-se de nevoia de stabilitate pe care o cunoștea încă din copilărie, jinduind să fie ocrotită și îngrijită, tânjind după un tată. Era ciudat, cum sălbăticia dintr-însa știuse mai bine decât ea de ce anume avea nevoie. Ceva din caracterul nelegiuit al lui Flint se potrivise cu al ei.

Un surâs mic, de satisfacție, îi apăru pe buzele tumefiate de sărutările lui. Aura fu copleșită de un extaz care avea foarte puțin de-a face cu sațietatea fizică a cărei plăcere îi învăluia atât de letargic trupul. Prin urmare, își spuse ea

cu uimire, așa era să fii iubită, să fii neputincioasă sub puterea dragostei.

Era o stare la fel de îndepărtată de afecțiunea pe care o simțise pentru Paul ca o pajură de o vrabie. Magnifică, era totuși și lumească; dorea să trăiască împreună cu Flint, să-l vadă dimineața, când era neras și răgușeala sexy a glasului său era transformată în scrâșnet de tăcerea din timpul nopții, să râdă cu el pentru diverse mărunțișuri neînsemnate, dar importante totuși, fiindcă făceau parte din viața lor în comun. Voia să se certe cu el, să-l iubească și să-i poarte de grijă, și să fie la rândul ei îngrijită de el.

Nici măcar nu părea să mai conteze că el nu simțea pentru ea nimic de acest gen.

Întoarse capul, cu inima topindu-i-se la vederea ochilor lui închiși, a chipului cu contururi relaxate. Era efectul ei asupra lui.

Genele prelungi tresăriră și, încet, se ridicară, pentru adezvălui doi ochi aurii, la fel de reci și enigmatici ca inima străvezie a unui cristal.

– Probabil cântăresc o tonă, spuse el, întorcându-se pe spate.

Aurei îi veni să strige, dar un braț puternic o cuprinse și o ținu strâns, în vremea ce ea își

rezema obrazul pe pieptul lui, încercuindu-l cu un braț pe după mijloc.

În întunericul parfumat de-afară licăreau lumini. Învăluită într-o mulțmire atât de profundă încât părea însăși Nirvana, Aura rămase rezemată de bărbatul pentru care aflase prea târziu că și-ar fi dat viața, lăsându-și gândurile în voia lor.

Nu peste mult, adormi.

Se trezi cu câtva timp înaintea zorilor, dar nu cerul ce se lumina o deșteptă, nici cântecele păsărilor pe care nu le mai auzise niciodată, ci atingerea blândă a mâinii lui Flint pe sân și sunetul respirației lui accelerate în tăcerea din cameră.

Murmură buimacă:

– Flint?

– Cine credeai că e? Nu, nu-mi spune.

Glasul lui era răgușit, iar mângâierea deveni o declarație de posesiune. Aproape înainte de a avea timp să reacționeze, capul lui Flint se aplecă, răpindu-i de pe buze răspunsul cu o sărutare.

– Arăți atât de prețioasă, rară și superbă, în patul meu, spuse el, cu buzele lipite de ale ei.

Înfruntându-și spasmul imediat al sângelui, Aura ridică ochii. Conturul lui Flint abia se distingea în camera întunecoasă, panta umerilor acoperind aproape complet lumina slabă ce pătrundea prin plasa contra țânțarilor care îi izola de lume. Din nou fu uimită de mărimea lui, apoi însuflețită de amintiri, căci în seara trecută se potriviseră perfect, îngustimea ei cuprinzându-l și învăluindu-l ca și cum ar fi fost făuriți unul pentru celălalt.

N-avea să se mai repete; îi simțea hotărârea cu toată pielea, cu receptorii infinitezimali care se folosiseră cândva, demult, pe vremea când oamenii nu aveau darul vorbirii.

– Aura? murmură el.

Trase aer în piept, întretăiat, răspunzând:

– Da.

Era singurul răspuns necesar.

Graba pătimașă, aproape frenetică, din seara trecută n-avea să se mai repete. De astă dată, o atinse cu încredere, iar înaintarea lentă a mâinilor lui peste piele expedie mesaje poruncitoare spre centrul în curs de topire al pasiunii ei. Era altfel, întrucât știa ce-i putea face, știa ce urma și, în loc de a-i toci așteptările, cunoașterea urmărilor nu făcea decât să le întețească.

De astă dată, încurajată de amintire, fu mai îndrăzneață, descoperind cu o emoție leneșă, somnoroasă, că pielea lui Flint se întindea încordată sub mângâierile ei cercetătoare, că atunci când îl mușca ușurel de umeri, el se înfiora.

Natalie considera că pe bărbați îi interesa incomparabil mai mult sexul decât femeile; spunea că acesta era unul dintre lucrurile cu care femeile trebuie să se împace, în schimbul securității și al companiei. Fiică a epocii sale, Aura citise reviste și cărți și știa, cu partea logică a minții, că nu era așa, că dragostea trebuia să fie la fel de plăcută pentru ambele sexe.

Dar fusese nevoie ca pasiunea lui Flint să-i doboare toate stavilele, pentru a o convinge și pe plan emoțional. Acum, când știa că era adevărat, se pregătea să se lase în voia simțurilor, să-i exploreze și să-i savureze trupul la fel cum făcea și el, atât de limpede, cu al ei. Cercetându-l cu o candoare detașată, îi cutreiera pielea netedă și se delecta cu toate deosebirile.

Simți că nu era obișnuit să fie atins într-un mod atât de familiar, iar degetele i se opriră.

– Nu, o îndemnă el, nu te opri.

– Ești atât de frumos, murmură, întorcându-se cu fața pe abdomenul lui plat.

Acesta se umflă, scuturat de râs.

– E prima oară când îmi atribuie cineva calitatea asta.

Aura îi gustă pielea, mușcând-o mărunt în lungul unei coaste, până când Flint îi dădu gura la o parte, ridicând-o spre el ca s-o sărute.

– Ba tu, spuse încet, cu buzele lipite de ale ei, *tu* ești frumoasă, dar pe-asta o știi, nu-i așa? Ți-au spus-o și alții, destul de des. Ți-au spus vreodată că atunci când zâmbești ți se luminează ochii, și ai un stil înnebunitor de a-ți coborî genele?

– Nu, răspunse ea, în timp ce gura lui îi cutreiera pielea netedă a gâtului.

– Nimeni? Ce adunătură jalnică. Ești făcută pentru dragoste, Aura. Sânii tăi se potrivesc în mâinile unui bărbat ca și cum anume pentru el ar fi fost plămădiți, și ori de câte ori mă uit la picioarele astea uluitoare mi le imaginez încolăcite împrejurul meu, ținându-mă strâns, de mi se încleștează tot trupul. Dar realitatea e cu mult mai spectaculoasă decât toate plăsmuirile imaginației mele.

Pentru prima oară de la paisprezece ani încoace, nu se crispa cuprinsă de o greață rece la gândul că făcea parte din fanteziile unui bărbat. Sunetul glasului voalat al lui Flint îi lansa

inima la galop, izgonind pentru totdeauna mizeria cu care perversitatea unui singur om îi întinase subconștientul.

– Palmele tale arată inocente, neprotejate, murmură el, la fel ca părțile interioare ale coatelor. Cât despre locul ăla chinuitor unde gâtul întâlnește umerii, și mica adâncitură de la baza gâtului, și...

Săruta fiecare loc pe care-l pomenea, îi mângâia încet cu degetele pielea încinsă, o sâcâia cu contrastul dintre asprimea glasului și delicatețea atingerilor, dintre sexualitatea sa inflamată și stăpânirea intensă cu care și-o înfrâna.

Dorința îi ardea în ochi cu un luciu metalic, îi cuprinsese gura, strângând-o într-o linie dreaptă. Deși continua s-o îmbete cu vorbele tenebroase ale pasiunii, buzele abia i se mai mișcau. Mâinile, însă, îi tremurau.

Iar când îl sărută, când îl atinse la rândul ei, îi văzu pe piele urma secretă și involuntară a degetelor ei, a gurii, în fierbințeala tot mai arzătoare ce-i pârjolea pe amândoi.

Într-un târziu, Flint gemu:

– Te doresc, Aura – te vreau *acum*.

Iar ea se grăbi să se supună... ba nu, nu era nici urmă de supunere în felul cum se mișca,

incitându-l, torturându-l, mișcându-se peste el astfel încât zăcea sub ea ca victima unei jertfe, cu o ușoară rouă de sudoare lucindu-i pe pielea bronzată, pentru ca în curând să se amestece cu a ei.

– Acum? îl întrebă și, fără a-i lăsa timp să răspundă, trecu deasupra lui, luându-l într-însa.

N-o duru, dar o secundă încremeni, cu ochii dilatați și tot trupul vibrându-i ca o coardă de chitară, în senzații atât de acute încât crezu că avea să leșine.

– Aura...

Nu putea sta nemișcată. Focul din sângele ei o împingea pe un drum al erotismului nestânjenit; își coborî fața să-i sărute gura aspră, cu părul roșu revărsându-i-se ca o cortină de mătase în jurul feței lui, și cu o dibăcie nouă și neîncercată, se dărui unei carnalități gingașe, inocente.

Când termină, își spuse ca prin ceață că în veci nu s-ar fi așteptat să fie așa. Oamenii încercau să descrie acel lucru, dar nu exista nici un cuvânt, nici un mod...

Căscă, iar Flint râse.

– Dormi, spuse el, cu glas profund.

Aura nu credea că ar mai fi putut să adoarmă, dar reuși, în timp ce, afară, cerul zorilor se lumi-

na în căldura iernii tropicale, iar bărbatul de sub ea zăcea cu brațele în jurul făpturii ei zvelte și ochii larg deschiși, privind în tavan.

Visul începu pe nesimțite. Îi râdea lui Paul, cu inelul scânteind pe deget, în timp ce dansau pe un vals de Strauss. „Dunărea albastră".

– Sigur că nu-i albastră, îi spuse Paul, zâmbind. De fapt, Dunărea e de un brun noroios.

În clipa următoare se împiedică, iar Aura observă că în podea apăruse o gaură, o gaură care se făcea tot mai mare, cu Paul clătinându-se pe marginea ei, o gaură ce mânca podelele, pentru a deveni un hău negru unde fojgăiau fel de fel de jivine, în așteptare.

Chipul lui Paul era transfigurat de groază; o striga pe nume, iar ea se agăța de el, încercând să-l țină să nu cadă în groapă. În fundal, orchestra continua să cânte și toți ceilalți dansau somnoroși pe margini, fără să observe groapa, grozăviile care pândeau acolo și zbaterile lui Paul, deși acesta tremura pe margine, gata să cadă.

Aura nu putea să țipe; scâncind, încerca să-l tragă de-acolo, dar el îi aluneca printre degete, inexorabil, spre întuneric. Începu să-l strige cu disperare:

– Paul, nu te du... Paul, ține-te... Paul, Paul, Paul, Paul...

Dar cineva o zgâlțâia, cineva o trăgea înapoi și, în timp ce ea se zbătea, Paul dispăru în beznă, fixând-o deznădăjduit cu privirea, iar Aura izbucni în suspine sfâșietoare.

– Trezește-te! Aura, termină, ai un coșmar!

Deschise ochii, disperată. După un moment de groază, se ațintiră spre chipul lui Flint. Auzi numele lui Paul stingându-i-se pe buze, răsunând în tăcerea din cameră.

– Nu-i nimic, spuse Flint, încercând s-o ia în brațe, dar Aura se ghemui cu fața în pernă, stând țeapănă.

În adâncurile ochilor lui tresări o licărire sumbră, dar spuse calm:

– N-a fost decât un vis, Aura. Un coșmar. Îți aduc puțină apă.

Cutremurându-se, Aura încercă să alunge impresia stăruitoare a coșmarului. Când Flint reveni din baie, cu un pahar de apă, aproape reușise. Își împinse părul încâlcit la o parte din față, strângând paharul în mâna cealaltă. Dinții îi clănțăneau, dar reuși să bea apa fără s-o verse.

Flint luă paharul, dădu la o parte plasa de tifon și se așeză pe marginea patului. Acum, când era prea târziu, Aura ar fi vrut s-o țină în brațe, s-o convingă că nu avea de ce se teme, dar nu putea face ea prima mișcare. Flint era distant, închis într-o lume numai a lui, unde ea n-avea cum să pătrundă.

– Ți-ai revenit? o întrebă el.

Fără a se încrede în propria-i voce, Aura dădu din cap.

– Ți se întâmplă des?

– Nu.

Era un horcăit, dar măcar se înțelegea. Ezită, adăugând apoi:

– Acum mi s-a întâmplat prima oară.

– Și nu oferi premii cui ghicește care-a fost cauza.

Aura își mușcă buza, știind prea bine ce anume i-l cauzase. Subconștientul o acuza de trădarea săvârșită. Dragostea făcută cu cel mai bun prieten al lui Paul fusese picătura care umplea paharul.

– N-am nimic, spuse ea, cu privirea spre cearșaf, ținându-și ochii îndreptați într-acolo printr-un efort de voință, pentru că n-ar fi suportat să vadă expresia calmă și rezonabilă a lui Flint.

– Nu mi-am dar seama că erai atât de grav afectată de... despărțire.

Glasul lui era sigur, lipsit de inflexiuni. Aura clătină din cap.

– Acum nu mai contează. A trecut.

– E clar că pentru tine încă n-a trecut, spuse el, pe același ton impersonal.

Rămase tăcută, în timp ce Flint se ridica în picioare și mergea spre fereastră. Dintr-o mișcare scurtă, furioasă, a mâinii sale bronzate și puternice, dădu la o parte perdelele subțiri. Mâna aceea, precum și amintirile celor pe care le făcuse în timpul nopții, înroșiră obrajii Aurei, alungând cât de cât nefericirea visului. Acum, însă, dragostea lor părea la fel de ireală ca imaginile pe care mintea ei le invocase din taințița celor mai ascunse spaime.

Pentru Flint nu însemnase decât astâmpărarea unei pofte; îi spusese că era frumoasă, îi spusese ce efect avea frumusețea ei asupra lui, dar inima ei era plină de o goliciune cenușie, o deziluzie la fel de grea și apăsătoare ca norul de furtună cel mai negru.

– Mai bine m-aș duce în camera mea, spuse abătută, ridicându-se în picioare pentru a începe să-și caute hainele.

– Și ce-ai să faci?

În glasul lui nu se simțea decât o curiozitate indiferentă.

Aura abia aștepta să iasă. În timp ce-și lua hainele pe ea, spuse grăbită:

– Mă duc în Bali, iar de-acolo, acasă.

– Te vei vedea cu Paul?

Degetele ei încremeniră pe încheietoarea sutienului. Privi spre Flint, care stătea uitându-se pe fereastră. Conturul arogant al profilului său se desena pe peretele albastru deschis; soarele îi așternea pe păr luciri de cupru. Părea o statuie luminoasă în zorii zilei tropicale, cu tot atâta căldură ca a unei statui.

– Nu, răspunse ea, cu un fior.

– Probabil e mai bine așa.

Disperată să scape, își trase rochia peste cap și-și îndesă ciorapii în poșetă, în timp ce se încălța cu sandalele direct pe picioarele goale.

– La revedere, spuse ea mâhnită, pornind spre ușă.

Abia atunci, Flint o privi. Preț de-un moment, Aura îi studie cu speranță trăsăturile neînduplecate, apoi se întoarse, primind cu brațele deschise resemnarea amorțită ce-i înlocuia singurătatea dureroasă. Pe chipul lui, în ochi, nu se

vedea decât o detașare reținută, ca și cum s-ar fi așteptat la o scenă din partea ei.

Cu spatele rigid de mândrie, zâmbi vag.

– Aura...

Surâsul îngheță, dar nu se șterse.

– A fost plăcut. Hai să rămână așa, spuse el deschizând ușa, pentru o închide apoi în urma ei cu un țăcănit sonor, final.

Din fericire, pe culoar nu mai era nimeni. În camera ei, Aura făcu un duș, însă chiar în timp ce apa îi spăla de pe trup mirosul lui, iar pasta de dinți îi alunga gustul din gură, Aura știa că cele întâmplate în timpul nopții erau irevocabile. Pentru el, o fi fost doar o aventură de-o noapte, dar pentru ea însemna un angajament. În cel mai elementar mod, simțea că Flint îi aparținea, la fel cum și ea îi aparținea de-acum lui.

Prosopul alb i se lipea de trup într-un mod deloc neplăcut. „Cel puțin", își spuse ea obosită, „nu am de ce să-mi fac griji că am rămas gravidă."

Flint se ocupase de asta cu ambele ocazii.

În Bali era cald, iar bivolul de baltă nici nu voia s-o vadă în ochi, cedând doar cu multă

greutate în fața îndârjirii stăpânului său. Orezăriile de smarald erau adevărate monumente închinate îndemânării unor generații întregi de oameni.

În oricare alt moment, Aurei i-ar fi plăcut. Așa, însă, executa mișcările învăluită în ceața cenușie a deznădejdii, care din fericire se transpunea pe film sub forma unei aparențe de senzualitate exotică.

Când ajunse înapoi la Auckland, ploua din nou și era clar că de-o bună bucată de vreme în casă nu intrase nimeni. Oftând, pentru că Natalie plecase mult prea des la Kerikeri în ultimele luni, îl sună pe Alick la telefon.

Răspunse Laurel, vocea ei rece încălzindu-se când auzi salutul Aurei.

– Cum a fost în Cairns? o întrebă.

– N-a plouat nici măcar o dată, cât am stat eu acolo.

– Și-n Bali?

– O aversă, două. Nu ca aici.

Soția lui Alick râse.

– Haide, că nici la noi nu plouă chiar tot timpul.

– Nu, se pare doar. Natalie e la voi?

Tonul lui Laurel se schimbă subtil, deși rămase cald:

– Da. Are niște noutăți pentru tine. Mă duc s-o chem.

Natalie avea vocea catifelată de satisfacție.

– Iubito, mă mărit, anunță ea, veselă.

– Chiar așa? Cu canadianul?

– E un scump, ai să mori după el. A venit aici să organizeze o fermă pe care a cumpărat-o, la jumătatea distanței dintre Whangarei și coastă.

– Natalie, ești sigură?

– Da, sunt sigură. Foarte sigură. Vom avea o nuntă mică și discretă aici, în Kerikeri – se ocupă Laurel de toate, Dumnezeu s-o binecuvânteze...

Iar Alick le plătește pe toate, completă cinică Aura în sinea ei.

– ...și pe urmă vom pleca într-o călătorie în jurul lumii. Vei putea veni să ne vezi, iubito. Joe locuiește foarte aproape de Calgary.

Aura era gata să parieze că mama ei nu auzise niciodată de Calgary înainte de a-l cunoaște pe Joe, dar acum vorbea de parcă acel oraș ar fi fost buricul Pământului.

Sperând din toată inima ca atât Natalie cât și Joe să știe ce făceau, se duse la Kerikeri cu două zile înainte de nuntă și, în curând, își dădu seama că Joe Donaldson era perfect conștient în ce se băgase. Mai descoperi, spre uimirea ei, că Natalie era îndrăgostită.

– Uluitor, nu-i așa? îi mărturisi mama ei, arătând mai tânără și mai extravagant de frumoasă ca oricând. Credeam că, după tatăl tău...

– L-ai iubit, măcar?

Aura își pusese adesea această întrebare.

– A, da.

Natalie își netezi o șuviță de păr, privindu-și imaginea reflectată în oglindă cu niște ochi care vedeau până în trecut.

– Și am fost fericiți, până când el a ajuns la concluzia că Africa era mai importantă decât familia lui. Știa că n-aș fi rezistat niciodată acolo, dar a insistat să-l însoțim. Uneori, există situații când n-ar reuși nici un fel de compromis. El avea o vocație. Nu l-am urmat, dar l-am iubit, și m-a iubit și el pe mine.

– Atunci, de ce Dumnezeu te-ai măritat cu Lionel Helswell?

Natalie ridică din umeri.

– Mi-a... ăă, mi-a promis că urma să aibă grijă de mine și, deși știu că după părerea generației voastre nu e cazul ca o femeie să-și dorească asta, eu așa ceva am fost crescută să aștept de la o căsnicie. Așa sunt eu. E prea târziu ca să mă mai schimb acum, Aura.

– Da, cred că ai dreptate, zâmbi Aura.

– Joe nu e ca Lionel, să știi.

Într-adevăr, petrolistul și crescătorul de vite slab, șiret și vesel nici nu se compara cu tatăl ei vitreg. Inima lui bună sărea în ochi de fiecare dată când deschidea gura să vorbească. Aura bănuia că, de data asta, mama ei făcuse o alegere inspirată.

– Sper să fiți fericiți, îi ură ea.

– Eu, una, voi fi. Dar tu?

Aura zâmbi sigură pe sine.

– O duc minunat.

Natalie era Natalie. Fiind fericită, presupunea că la fel erau toți ceilalți.

– Mă rog, totul e bine când se sfârșește cu bine. Promite-mi că vom păstra legătura.

– Bineînțeles.

– Vei putea veni în vizită la noi oricând vrei. Iar dacă se întâmplă ceva, îi ai pe Alick și Laurel. Laurel ține foarte mult la tine.

– M-am făcut mare, de-acum, zâmbi chinuit Aura.

Mama ei râse și pulverizâ parfum prin aer, trecând prin el, ca să se prindă de ea ca o ceață subtilă, înmiresmantă.

– O, ce frumoasă-i viața, spuse, fericită.

În Auckland, Aura organiză vânzarea casei, apoi se mută într-o vilă mare și veche în stil Kauri, din Mt. Eden, cu încă cinci femei, și pentru prima oară de când ieșise din internat avu de suportat viața în comun. Îi plăcea compania și camaraderia dezinvoltă, iar conversațiile și activitățile o împiedicau să se simtă prea singură.

Campania de publicitate fu lansată în ziare și reviste, iar Aura, spre propria ei surprindere, deveni o mică celebritate, dându-le interviuri reporterilor și primind oferte de serviciu pe care nu le dorea și oricum nu le-ar fi putut accepta, întrucât contractul ei era încheiat în exclusivitate.

– Ochii sunt cauza, îi spuse veselă Jessica, în timp ce frunzărea filele cu șiraifuri. Extraordinar de fotogenici, răutăcioși și senzual-insinuanți. Ideea cu lentilele de contact colorate a fost excelentă. Nu știu cum reușești să arăți atât de inocentă în maro, și de sinceră în albastru, dar îți iese.

– Camera minte, replică scurt Aura. Începu să se plimbe prin cabinetul lui Jessica, privind pe fereastră. Peste Portul Waitemata jucau razele

soarelui, conturând drăgăstos curbele insulei, ale peninsulei și ale golfului, scoțând în relief acoperișurile din fier ondulat ale caselor de pe malul nordic. O fregată stătea în docul bazei navale, iar cei doi mici vulcani verzi din Devonport se înălțau ca niște exotice budinci de Crăciun deasupra navei suple, cenușii.

– Nu minte, îți iubește fața numai, și mâinile, și picioarele. De fapt, pe tine toată te iubește. Dacă erai mai înaltă cu patru degete și mai ușoară cu șapte livre, ai fi făcut avere.

– Nu vreau avere. Și nu-mi doresc nici o altă ofertă, după ce asta va expira. Vreau să-mi fac meseria pe care am învățat-o.

Aura știa că vorbea cam repezit, dar o ajungea disperarea. O durere chinuitoare îi rodea inima.

Mai presus de orice, dorea să-și poată înfige dinții într-o muncă grea, acel gen de exercițiu mintal care ar fi silit-o să se smulgă din acea mocirlă a auto-compasiunii în care părea să se fi împotmolit definitiv. Își cumpărase un computer nou și petrecea cât de mult timp putea lucrând, dar interesul și pasiunea păreau să se fi estompat în aceeași ceață cenușie care-i inunda toată viața.

– Cred că ai înnebunit, spuse binevoitoare Jessica. Deși, nici nu mă mir. Întotdeauna ai fost încăpățânată. Cum merge treaba?

Aura știa la ce se referea.

– Supraviețuiesc, răspunse ea, indiferentă.

– L-am văzut pe Paul la o lansare de carte, alaltăieri seară.

– Cum arăta?

– Posomorât. La fel de abătut ca tine, când crezi că nu te vede nimeni.

Sprâncenele Aurei se îmbinară.

– Nu te încrunta, spuse Jessica. Îți prinde bine dacă vorbești, să știi.

– Te-am plictisit destul.

– Nu fi proastă. Ține minte numai, eu îți stau la dispoziție oricând. A, în ultimul număr din *Wine and Food* a apărut un articol despre Flint Jansen. Se pare că în curând va trece la fapte și va începe să producă vinuri, pe coastă, lângă Warkworth. Dacă va avea succes sau nu, opiniile par să fie împărțite în proporție egală.

Aura simți sângele adunându-i-se din tot trupul în inimă. Noroc să stătea cu spatele spre Jessica. Avu nevoie de un moment, pentru a putea răspunde cu un calm aparent:

– Așa?

– Mhm. Omul ăsta arată ca un vis, în poze. Știi, mă-ntreb dacă l-aș putea convinge să se înscrie în cartoteca noastră. Avem nevoie de bărbați maturi arătoși, care să nu fie drăgălași, dulcișori și bucălați, dar nici fals-mohorâți sau cu aere de gospodari. Când îl vezi, îți dai seama că e viu. Mă întreb dacă voi avea vreodată curajul să i-o cer.

Aura reuși să râdă, schimbând subiectul, dar în drum spre casă se opri la o librărie și cumpără revista. Își impuse să aștepte până ajunse în pat, pentru a o deschide.

Chipul lui Flint îi făcu stomacul să se dea peste cap. Zâmbea, nu în obiectiv, ci spre un bărbat mai scund, vizibil francez, de lângă el. În spatele lor se întindeau șiruri de vii, gătite cu verdele primăverii. Alte șiruri de vii formau modele regulate pe panta din fundal. La capătul fiecărui rând, câte o tufă de trandafiri scotea primii boboci roșii. Coline albastre se înălțau până departe; la o distanță nu prea mare, scânteiau apele oceanului.

Flint zâmbea. Dar, în fond, de ce n-ar fi făcut-o? El nu avea inima frântă, ca să rămână apăsat de un întuneric continuu. Privirea Aurei îi cutreieră

lacomă chipul, amintindu-și senzațiile din momentele când o sărutase, fierbințeala gurii lui pe sânii ei, cât de mult îl iubise...

O, Doamne, era excitată de o fotografie! Își impuse să citească articolul și, pe măsură ce înainta, o cuprinse dorul de a vedea locul ales de Flint ca să se instaleze. Warkworth se afla la o oră de mers cu mașina din Auckland, un oraș frumos lângă estuarul unui râu, iar paradisul Shangri-La al lui Flint era la nici cincisprezece minute distanță de Warkworth. Putea să închirieze o mașină pentru o zi și să se ducă. Mâine, eventual...?

Ca și cum condițiile meteorologice ar fi fost de acord cu decizia ei, a doua zi fu însorită, una dintre acele delicioase dimineți de primăvară când cerul e de un albastru atât de viu, încât te dor ochii privindu-l. Aerul proaspăt și răcoros, cu doar o undă din viitoarea căldură a verii, atâta cât să nu fie rece, era destul de limpede pentru a distinge fiecare copac de pe culmea lanțului de coline ce se întindeau la orizontul apusean și nordic.

Pe nesimțite, Aurei începu să i se ridice moralul. Imediat după Matakana, o localitate atât de mică încât abia dacă se putea numi sat,

coti spre răsărit, urmând șoseaua din lungul coastei, printre pășuni verzi unde zburdau și se jucau la soare viței mici, albi cu negru. Avea să treacă prin fața porții și nimic mai mult.

La capătul drumului văzu o poartă, iar dincolo de ea, o clădire cu aer mediteranean care era în mod clar vinăria. Aura întoarse mașina în dreptul porții și se înapoie până la o oarecare distanță, unde opri și coborî. O adiere caldă cocheta cu cele câteva șuvițe de păr ce-i scăpau de sub batic. Potrivindu-și mai bine ochelarii de soare pe nas, privi în jur.

Nu se auzea nici un sunet, numai behăitul unui miel agitat risipea tăcerea. Proprietatea era întocmai așa cum o descrisese Flint. Un râu cu estuar larg înconjura pe trei laturi podgoria sădită cu grijă. Marea era la reflux, așa că malurile mocirloase se prelungeau în tentacule șerpuitoare pe ambele laturi ale estuarului. Prin mâlul umed umblau păsări și, din înalturi, cântecul curat al unei ciocârlii era întrerupt de țipetele lenețe, ca niște hohote de râs, ale pescărușilor.

Meandrele râului continuau printre colinele albastre, până la câțiva kilometri distanță; în drum spre mare, albia despărțea viile de o limbă

prelungă de nisip, unde se aflau un dig și câteva parcări. Cu ani în urmă, Aura se îmbarcase de-acolo pe un mic bac care travera până la Insula Kawau. Acum, la începutul sezonului, fiind prea devreme pentru traficul de vacanță, parcările de mașini erau aproape goale.

Aura inspiră liniștită și privi peste râu și capul nisipos, în susul unei coline acoperite cu tufișuri, unde fuseseră construite case elegante, destul de departe pentru a nu bătea la ochi și a nu risipi aerul de pace al priveliștii.

Era un loc minunat, un cămin ideal pentru războinicul care renunțase la bătăliile tăcute ale profesiunii lui. Aura stătu astfel un lung răstimp, până când zgomotul unei mașini care se apropia pe drum o făcu să încremenească.

„Doamne dă să nu fie Flint", se rugă ea.

Rămase întoarsă cu fața în direcția opusă și neliniștea cristalizându-i-se într-o panică ce-i înghețа stomacul, când mașina încetini, apoi se opri.

Un glas cu accent franțuzesc distinct întrebă:

– V-ați rătăcit, *m'selle?*

Încet, fără tragere de inimă, Aura se întoase. În mașină nu se afla decât un singur om. Ușurarea îi readuse sângele în obraji.

– Nu, admiram doar priveliștea.

Era asociatul francez al lui Flint. Deși o privea cu o admirație tipic galică, Aura nu găsea nimic ofensiv în candoarea expresiei lui.

– Și eu admir priveliștea, spuse el, cu un licăr poznaș în ochi, făcând-o să râdă.

Briza îi făcu baticul să fluture. Reuși să-l apuce înainte de a i se desprinde de pe cap, dar francezul comentă totuși:

– E o crimă să ascunzi un asemenea păr.

Zâmbind, Aura răspunse:

– Azi, vântul e cam agitat. La revedere, *monsieur*.

Îl simpatiza, își spuse ea, în drum spre casă. Ar fi putut să fie foarte fericită acolo, pe malul râului, cu viile crescând în jurul ei. Și orașul Warkworth îi plăcea.

Of, pe cine încerca să prostească? Dacă Flint i-ar fi cerut-o, ar fi trăit cu el în vârful Muntelui Cook, cel mai înalt din Noua Zeelandă, pe care băștinașii maori îl numeau Aoraki, străpungătorul-cerului.

În noaptea aceea, plânse puțintel înainte de a adormi, dar vizita îi alungase cumva o durere din inimă. A doua zi, luă un avion până la Fala'isi, unde avea o nouă ședință fotografică.

Fala'isi era o insulă din Pacific, ca o nestemată verde montată într-o mare atât de albastră încât era dureroasă la vedere. Echipa rezervase camere pentru obișnuita săptămână de muncă febrilă și, în ultima seară, chiar înaintea cinei, pe Aura o deranjă un telefon din Noua Zeelandă.

– Aura?

Era vocea lui Jessica, metalică și îndepărtată.

– Jess? Ce s-a întâmplat?

Telefonul părea să aibă paraziți pe fir, un stol întreg, iar printre trosnete și păcănituri vocea prietenei sale scădea și creștea la loc, astfel încât nu se distingeau decât cuvinte disparate:

– ...întrebat unde... sigur că nu i-am... dar... așa că am vrut să fiu sigură...

– Jess, nu-nțeleg o vorbă din ce spui! O fi din cauza petelor solare, sau, cine știe. Ascultă, mai bine dă-mi un fax!

– Un ce?

– Un fax! *F-A-X!*

– A, bine. Nu, stai...

Inexorabil, vocea lui Jessica se pierdu definitiv printre pârâieli.

Aura oftă, căută pe lista tipărită pentru clienții hotelului, găsi numărul de fax și îl citi cu voce tare, clar și precis, de trei ori.

– O.K., răspunse deslușit Jessica înainte ca un nou val de interferențe electronice să întrerupă legătura.

Aura închise telefonul, masându-și încet punctul dintre sprâncene, în timp ce-și spunea cu toată fermitatea să nu se încrunte. Înainte, nu avusese asemenea griji, se simțise liberă să facă tot ce voia cu fața ei, dar modelingul tindea s-o facă să fie conștientă de aceste lucruri. În multe privințe, era un mod narcisist de a-și câștiga existența. Admira creativitatea necesară și curajul modelelelor, și avea să fie recunoscătoare toată viața pentru banii pe care-i câștiga, dar abia aștepta să-l abandoneze.

Luând un prosop, coborî pe plajă.

La întoarcere, se aștepta să găsească faxul, dar află că nu sosise nici unul. Probabil Jessica ajunsese la concluzia că nu merita osteneala, își spuse ea, resemnată. La urma urmei, urma să revină la Auckland peste treizeci și șase de ore.

Luă cina împreună cu restul echipei, refuză o invitație la o petrecere de noapte și se duse la culcare. Trecuseră trei luni și n-avea nici un motiv să simtă în continuare lipsa lui Flint, cu

fiecare respirație, cu fiecare bătaie a inimii, ca și cum cineva i-ar fi smuls din trup un organ vital.

Poate să fi fost doar din cauza felului cum reacționa trupul ei la clima tropicală. Deși Fala'isi nu prea semăna cu Australia, lăsând la o parte similitudinile superficiale constând în căldură, palmieri și mările calde. Valurile de-aici îi răsunau în urechi, spărgându-se prelung pe recifele ce protejau plajele albe, iar în aer se simțea un slab iz tropical, de flori cu miresme dulci, nuci de cocos și sare, mirosul umed și bogat al fertilității și al vieții.

Aura stinse lumina și se lungi pe-o parte, privind spre fereastră. Numai dacă Flint n-ar fi fost atât de distant, în acea dimineață când se văzuseră ultima oară. În acele momente, știuse că totul luase sfârșit. Dacă s-ar fi certat, ar fi putut profita de emoție ca să comunice cu el, dar nu avea nici o armă împotriva acelei bunăvoințe calme și indiferente, împotriva acelei armuri a stăpânirii de sine.

În colțul ochiului i se formă o lacrimă, care picură pe pernă. Dar n-avea să plângă. Trebuia ca acea suferință să se sfârșească, mai devreme sau mai târziu.

Restul echipei plecă în zori, cu primul avion, dar Aura, care hotărâse să mai rămână o zi, plănuia să lenevească în pat până târziu. Totuși, răsăritul soarelui o găsi trează, așa că se sculă, luă pe ea un șort și un maiou și porni prin hotelul tăcut, salutându-se cu puținii oameni care circulau, apoi peste nisipul sclipitor, cu privirea spre insulița de pe recif unde fusese fotografiată în ajun.

O siluetă înaltă, în capătul opus al plajei, o făcu să se strâmbe; nu mai avea chef de zâmbete false. Hotărî să se întoarcă din drum, pornind în direcția opusă. Până una alta, își impuse să savureze prospețimea aerului deja cald, dar purtând mirosul pădurilor de pe munții înalți din interiorul insulei, și sunetul blând al valurilor ce se rostogoleau lenește pe nisipul de coral, alb și aspru. Când un val peste măsură de mare se sparse de recif, stropii scânteiară în soare și, o secundă, prin văzduhul de cristal pluti suspendat un curcubeu.

Deodată, curcubeul fu prelungit de lacrimi. Aura își trase nasul. Aici, era întotdeauna vară. Acasă, în ciuda bogăției de frezii cu deliciosul lor, anul abia își aduna forțele pentru lenta și maiestuoasa trecere la vară.

O podidea dorul de casă. Greșise, rămânând încă o zi. Dacă ar fi plecat cu echipa, acum ar fi fost în Auckland. Se întoarse brusc și porni spre hotel cât putea de repede.

O atingere pe umăr o făcu să tresară, răsucindu-se în loc.

– De ce plângi? o întrebă scurt Flint, în timp ce Aura îl privea aproape cu groază.

– Tu erai pe plajă? întrebă ea, prostește.

Flint dădu din cap. Arăta neschimbat, impenetrabil ca întotdeauna, lucru pentru care îl detesta. Murise încetul cu încetul înăuntrul ei, iar el își văzuse de drum fără a simți nimic. Fără îndoială, nici nu se putea gândi la ea altfel decât cu o undă de dispreț. Sau o considera, totuși, acceptabilă pentru o aventură de-o noapte?

Pentru că, indiferent ce alte păreri avea despre ea, pe aceasta nu putea s-o nege. Și lui îi plăcuse la fel de mult ca ei.

Dacă stătea să se gândească, era o ironie amuzantă. Își dăruise virginitatea unui bărbat care o găsea doar cu puțin mai presus decât o târfă.

Și avea sentimentul că niciodată n-avea să poată găsi un alt bărbat care să se ridice la înălțimea lui.

Capitolul 4

– Ce faci aici? întrebă Aura cu voce sacadată, ferindu-și fața. Sau e doar o coincidență, ca data trecută când m-ai găsit într-un hotel?

– Nu, răspunse Flint, pe un ton mecanic, care o făcu să se închidă și mai mult în sine. De data asta, am venit anume să te caut.

– Cum ai aflat unde sunt? gemu ea, dând glas primei întrebări prostești care-i trecu prin minte, din moment ce pe cele mai importante nu putea să i le pună.

– Am sunat-o pe Jessica. Ea mi-a spus.

– Nu se poate. N-ar fi spus nimănui unde eram.

Desigur, despre asta fusese vorba în convorbirea telefonică din ajun. Jessica încercase s-o prevină.

Flint zâmbi antipatic.

– A, când i-am spus de ce voiam să te găsesc, mi-a dat adresa.

– De ce? întrebă ea, obosită.

– De ce te-am căutat?

Flint vârî mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un mic râu de foc verde.

– Ca să ți le înapoiez pe-astea.

Aura făcu ochii mari, dar nu schiță nici un gest de a lua pietrele.

– Unde le-ai găsit? întrebă ea. A doua zi după ce semnase contractul, se dusese la bijutier să le răscumpere, dar se vânduseră deja.

– Le-am cumpărat.

Înghiți un nod.

– De ce?

– Ei, zâmbi cu auto-ironie Flint, să zicem că din sentimentalism.

Încruntându-se, Aura îl întrebă:

– De unde-ai știut că le vândusem?

– Într-o zi, m-am întâlnit cu vărul tău, Alick, în Auckland. Tocmai ieșise de la bijutier, cu mâinile goale. Se pare că Natalie se dusese la el cu lacrimi în ochi, întrebându-l dacă nu putea să le răscumpere.

Aura se lumină la față.

– Dragul de Alick, comentă ea, cu tandrețe.

Flint își petrecu printre degete lanțul de flăcări verzi, privind pietrele cu ochii îngustați.

– Din păcate, dragul de Alick n-a avut succes, iar a doua zi urma să plece la Frankfurt. Bijutierul nu i-a putut spune cine le cumpărase – trecuseră pe la vreo doi stăpâni, de când le vânduse el, devenind tot mai valoroase pe parcurs – dar auzise un zvon că urmau să plece în America.

– Și-atunci, cum au ajuns aici? întrebă Aura, nesigură.

Flint o privi în față.

– M-am oferit să le iau urma, ceea ce am și făcut. Pe urmă, i-am oferit cumpărătorului o sumă pe care n-a putut-o refuza.

– Pentru Alick?

– Nu, răspunse el, cu un zâmbet nesuferit, pentru mine.

– Dar de ce? întrebă ea, amorțită.

Râse încetișor.

– Am spus că din motive sentimentale. Le purtai în seara când te-am sărutat prima dată,

mai ții minte? Când am fost la operă. Am sperat tot timpul că va veni noaptea când vom face dragoste fără ca tu să ai pe pielea ta fermecătoare altceva decât pietrele astea.

Aruncă spre ea colierul. Granatele străluciră scăpărător în aerul torid. Aura le prinse, simțindu-le greutatea și netezimea încălzită de trupul lui, privindu-le jocul culorilor.

– De ce le-ai adus aici? șopti ea.

După un moment de ezitare, Flint răspunse:

– Pentru că și tu ai venit la Matakana.

Aura închise ochii. Fusese undeva în apropiere, observând-o? Simți în gât un nod de umilință, pe când pielea i se învăluia într-o răceală umedă.

– De unde-ai știut?

– Mi-a spus Jean-Pierre.

– Nu mă cunoaște.

Pe buzele lui Flint se așternu un zâmbet rece.

– Într-adevăr, dar când mi-a descris extaziat o femeie cu părul de culoarea celui mai ales vin de Bordeaux, ochi mari și verzi, atât de triști încât ți-ar fi venit să te omori pentru ei, și o gură făcut să vorbească franceza, nu greoaia limbă engleză, am știut pe cine văzuse.

Aura nu spuse nimic; era prea ocupată să se blesteme în sinea ei pentru că cedase acelei nevoi irezistibile de a vedea via.

– Aici nu putem discuta, continuă Flint. Vino în apartamentul meu.

Vorbea atât de firesc, încât Aura nu putu găsi nici o obiecție și, în câteva minute, se pomeni stând într-un salon opulent, cu atât de multe întrebări luându-se la întrecere în mintea ei încât n-o putea formula pe nici una dintre ele.

Nehotărâtă, îi privea imaginea reflectată în oglindă, în timp ce lua receptorul telefonului și comanda micul dejun de la room-service. Umeri lați, șolduri înguste, o grație felină și dezinvoltă care-i propaga fiori prin tot trupul; întruchiparea arogantă a forței și a puterii.

După ce puse receptorul în furcă, Flint se întoarse spre Aura, care ezita lângă canapeaua de piele, și-i ordonă:

– Stai jos. N-am să te mănânc.

Nu încă, cel puțin, făgăduiau zâmbetul și privirile lui, repezi și prădalnice.

Aura se așeză și, de astă dată, îl putu întreba:

– De ce ți-ai dat atâta osteneală?

– Nu ghicești, Aura?

Încet, clătină din cap.

– Nu.

– Ce-ai făcut de când te-am văzut ultima oară?

– Am lucrat.

– Tot modeling?

Dezgustul din glasul lui îi făcu părul să se zbârlească, dar răspunse ferm și fără emoție:

– Da.

– De ce te-ai apucat de munca asta?

Vorbea într-o doară, dar Aura îl cunoștea mult prea bine. Interesul lui nu avea nimic indiferent.

Ridică din umeri.

– Știi bine de ce. Din același motiv pentru care am vândut granatele. Aveam nevoie de bani.

– Mama ta tocmai s-a măritat cu posesorul unei mari averi. După toate semnele, e pe cât de bogat, pe-atâta de generos și se vede clar că s-a îndrăgostit de Natalie până peste cap. Nu mai e nevoie să muncești. Ai fi putut duce o viață idilică, alături de ei.

Tot fără să-l privească, Aura răspunse rece:

– Niciodată.

În viața ei n-ar fi acceptat bani de la un bărbat.

Sprâncenele lui negre se înălțară, dar continuă totuși:

– Înțeleg că ai destul succes. Plănuiești ca asta să fie cariera ta?

– Nu. La începutul anului viitor, am să-mi caut altă sujbă.

Din cine știe ce motiv, acest lucru îl amuză.

– Serios? Ce anume?

– Am licența în sisteme informatice și marketing, spuse ea, pe un ton caustic. Nu cred că-mi va fi foarte greu să găsesc de lucru.

De astă dată, reușise să-l surprindă. Ridică și mai sus sprâncenele, destul de descumpănit.

– Înțeleg...

Ceva o determină să adauge:

– Paul nu ți-a spus?

– Paul și cu mine n-am discutat nimic despre tine, replică el scurt.

Aura își înălță batjocoritor sprâncenele delicate.

– Și dosarul ăla pe care-l adunaseși?

– Era schematic, zâmbi ironic Flint, adunat mai mult din bârfe. Ți-am vorbit despre el ca să-ți observ reacția. Am crezut, teamă mi-e, că

diploma ta era obișnuita și banala *Bachelor of Arts*. Poate că Paul a încercat să-mi spună, dar i-o retezam ori de câte ori încerca să vorbească despre tine. Unde ți-ai luat licența?

Nu strica să-i spună.

– La o politehnică din vestul orașului Auckland.

– Și de ce ți-ai ales tocmai materiile astea?

Aura îi aruncă o privire suspicioasă, dar în trăsăturile lui aspre nu se distingea decât un interes moderat.

– Inițial, mă hotărâsem să fac contabilitate, se strâmbă acru gura ei. Părea o idee bună, iar matematicile și contabilitatea au fost două dintre materiile mele favorite în școală.

O bătaie înceată în ușă anunță sosirea ospătarului, cu micul dejun pe cărucior. După ce acesta termină de pus masa și plecă, Flint o întrebă:

– Vrei să torni cafeaua?

Deși mâncarea avea o aromă divină, cum numai șunca și cafeaua pot să emane, nu se așeză. Nici nu-i mai puse alte întrebări despre studiile ei.

În schimb, se interesă distant:

– În ultima vreme l-ai mai văzut pe Paul?

Aura tresări.

– Nu.

– Nici eu, dar am auzit că-și revine.

– Bine. Mă bucur.

Flint se îndreptă spre fereastră, unde se opri cu privirea posomorâtă spre plaja însorită de-afară. Cineva măturа nisipul, cântând cu glas de bas una dintre melodiile vesele care păreau nelipsite din partea locului.

Aura sorbi puțină cafea, apoi puse ceașca la loc. Privi mâncarea, dar foamea îi pierise.

– Nu de-asta te-am căutat, reluă el în cele din urmă. De ce-ai venit la Matakana?

Inima Aurei începu să bată cu putere, în piept, în adâncitura de la baza gâtului, cu ecoul răsunându-i în urechi. Își privi cafeaua, observând cum pluteau aburii peste lichidul dens din ceașca de porțelan subțire ca foița.

– Am citit un articol într-o revistă, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Voiam să văd și eu cum arată via.

– Și ți-a plăcut?

– A, da. E foarte frumoasă.

Din nou tăcere. Apoi:

– Te-am urmărit, spuse Flint, pe un ton calculat, fiindcă am descoperit că nu pot trăi fără tine.

Cafeaua se revărsă peste buza ceștii. Aura reuși să îndrepte farfurioara înainte de a se scurge și de-acolo, dar mâinile îi tremurau prea tare pentru a o ține nemișcată, așa că fu nevoită s-o pună pe masă, cu un mic clinchet ce răsună mult prea tare în tăcerea din cameră. Rămase cu capul în piept, incapabilă să-și mute privirea, atentă numai la cuvintele care tocmai îi scrâșniseră pe la urechi.

– M-ai auzit? întrebă el.

– Da te-am auzit.

Vocea îi era rece și sigură.

– Și, continuă el cu aceeași deliberare, fiindcă am presupus că, dacă ți-ai dat osteneala să vii până la Matakana, înseamnă că ai reușit în sfârșit să lași în urmă despărțirea de Paul.

– Din necesitate, replică ea, împietrită.

– Îl mai visezi?

Clătină din cap. Continuând să nu-l privească, spuse:

– Nu mi s-a întâmplat decât atunci. Flint, n-o să meargă.

– De ce?

– Fiindcă eu nu...

– Știu că ai făcut tot posibilul pentru a te convinge să mă urăști, dar au existat momente când m-ai plăcut, Aura. Când nu ne certăm, ne înțelegem bine. Iar acum, nu mai avem nici un motiv să ne certăm.

Întreruperea lui insistentă îi atrase atenția cum nimic altceva n-ar fi reușit.

Ridică ochii. Flint întorsese capul și o privea. Chipul de pirat era crispat într-un autocontrol rigid.

– Flint... începu ea, epuizată.

Cu iuțeala unui animal încolțit, Flint veni de la fereastră. Înainte ca Aura să poată continua, o ridică de pe canapea, luând-o în brațe, pentru a o ține strâns peste duritatea masculină și disciplinată a trupului său.

– Dacă altă cale nu este, continuă el, cu un glas ce o străbătea dureros, un glas în care se contopeau cinismul și o dorință tenebroasă, te pot cuceri așa.

Gura lui îi înăbuși protestele, reducându-le la simple funcții în creier, la umbre, apoi la ne-

ființă. Sărutul era aproape disperat, ca și cum ar fi fost lihnit, ar fi pândit nopți întregi, devorat de nevoia de ea.

O secundă, Aura se împotrivi, până când focul și pasiunea reciprocă îi copleșiră autocontrolul. Jinduirea nesfârșită și neașteptatul asalt masculin îi înlătura toate barierele de apărare. Se cufundă în uitare, desfătându-se cu capitularea, vag conștientă, undeva într-o regiune îndepărtată a creierului, că abandonul era format din fibrele complicate ale cuceririi și înfrângerii, țesute laolaltă pentru a forma o urzeală a egalității.

În cele din urmă, Flint își retrase capul, pentru a murmura:

– Dacă pentru tine nu e decât atât, atunci merge, deocamdată. Mă scoți din minți, te-ai instalat cu reședința în inima mea, în mintea și sufletul meu, și nu pot face nimic ca să scap de tine. Niciodată n-am mai avut nevoie de o femeie, n-am dorit nici o femeie fără de care să nu pot trăi, dar tu ai intrat în inima mea ca o furtună, i-ai dărâmat toți pereții și ai ocupat-o, și de când te-am văzut pentru prima oară, nu mai exist decât pe jumătate.

Cu un mare efort, Aura începu să vorbească:

– Nu e...

– Nu, o întrerupse el. Nu spune „nu“, nu încă. Lasă-mă să mai visez puțin.

– Flint...

Restul frazei fu înăbușit de încă o sărutare. Oftând, Aura se lăsă în voia extazului, răspunzându-i cu toată pasiunea.

– Mă dorești, spuse el într-un târziu, când o văzu tremurând, cu răsuflarea tăiată, privind-o cu o patimă atât de dezgolită în ochii lui aurii, încât îi seca toată rezistența.

Aura zâmbi cu tristețe.

– Sigur că te doresc.

În surâsul lui se amestecau triumful și durerea.

– Nu știu cum să fac față în situația asta. Am crezut că avea să-mi fie ușor, că puteam folosi atracția violentă dintre noi ca să te atrag în patul meu, iar apoi să-ți penetrez carapacea atât de abil încât, până să te dezmeticești, te îndrăgosteai de mine. Dar sunt lacom; vreau totul – și vreau acum.

– Ce dorești?

Nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii întredeschiși, atenți.

– Ce vrei de la mine? insistă Aura.

Flint își mută privirea, cu un chip dur, încordat și hămesit. Dându-i drumul, făcu un pas înapoi. După o clipă de ezitare, scrâșni printre dinți:

– Vreau să mă iubești la fel cât te iubesc eu pe tine.

Inima Aurei intră în viteza a patra.

– Tu mă *iubești?* întrebă ea, cu gura uscată.

– Sigur că te iubesc, ce mama dracu'!

O privi un moment furios, apoi râse aspru, fără haz.

– Dac-ai ști de câte ori am încercat să premeditez modul în care te-aș fi abordat. Mi-am spus: „merită tandrețe, a avut parte de-atât de puțină, deci voi fi tandru". Dar n-o pot face, când nu știu ce simți.

– Nu trebuia decât să-mi spui că mă iubești, răspunse ea, încet. Fiindcă eu te-am iubit de când ne-am văzut a doua oară.

Flint se albi la față, apoi, pe când în piele îi revenea o roșeață închisă, o apucă dintr-o mișcare iute, stângaci de disperată, departe de grația lui obișnuită. N-o mai sărută; câteva

secunde, nu făcu decât să privească peste capul ei, cu inima lipită de a ei bătându-i ca un baros, strângând-o atât de tare în brațe încât Aura abia mai putu respira.

Înjură trivial, cu un mârâit scurt. Iar apoi, în sfârșit, brațele i se destinseră și ridică bărbia, privind-o în ochi. Aura îl privi și ea, cu gura arcuită.

– Zâmbetul ăsta afurisit, spuse el încet. Așa te-ai uitat la mine atunci, în prima seară, și mi-am spus – o, Doamne, mi-am spus, ce naiba am să mă fac acum? Bine, vrăjitoare mică. Când te măriți cu mine?

Inima Aurei sări în gât, apoi lumina din ochi i se stinse.

– Ce e? întrebă Flint.

– Nu ne putem căsători, răspunse ea, nefericită.

– De ce?

– Paul...

Brațele lui se înmuiară un moment, iar Aura încercă să se retragă, dar o opri furios.

– Nu. N-o să stea între noi ca un înger cu o spadă de flăcări, să fiu eu al dracului dacă-l las!

– Dar e prietenul tău.

– Iar tu, spuse el simplu, vei fi soția mea.

– Ne va urî, insistă Aura, cedând fără să-și dea seama.

Cuvintele ei căzură ca niște bolovani în noroi, scurt, fără reverberări, fără ecou.

– Da, răspunse el, neînduplecat, mă tem că așa va fi. Dar nu avem ce face. Nu suntem răspunzători pentru fericirea lui Paul.

Aura își mușcă buzele.

– N-am vrut să mă interpun între voi.

– Nu aveai între ce să te fi interpus. Nu mă mai consideră prieten. Și chiar dacă o făcea, n-aveam de gând să aștept ani de zile până te lăsa în urmă. Ultimele câteva luni au fost un infern, așteptându-te să ți-l scoți din organism. Aura, te iubesc și sunt al dracului de sigur că și tu mă iubești pe mine. Trebuie să ne fim loiali unul altuia. Vreau să ne căsătorim.

În fața acestei declarații atât de simple, Aura nu mai avea nici un argument.

– Da, spuse ea, simplu. În regulă.

Flint rămase încremenit.

– Așa, simplu? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Pe buzele ei tresări un surâs.

– Ce te-ai aștepta să fac? Să mă împotrivesc doar de dragul împotrivirii? Doar știi că te iubesc.

– Mă temeam să nu ai vreo loialitate debusolată care te-ar fi ținut departe de mine, râse el încet, dar fericit, și o sărută pe frunte. Mă gândeam că poate trebuia să mă culc cu tine iar și iar, până te lăsam gravidă, pentru ca abia apoi să te conving să mă accepți de bărbat. De fapt, abia așteptam s-o fac.

Aura râse și ea, cu ochii ei verzi amuzați, blânzi și tandri.

– Te și cred. Îmi dau seama că voi avea o viață teribilă.

Brațele lui o încercuiau calde și puternice, făgăduindu-i nu siguranță, ci riscuri, nu liniște, ci emoții, nimic de genul tandreței calde pe care crezuse că o dorea. Flint era foc, pericol și turbulență înviorătoare; viața cu el n-avea să semene nici pe departe cu limanul calm și senin la care râvnise. Și nici n-ar fi vrut să audă de altceva.

Zâmbind, ridică fața, în semn de invitație tăcută.

Peste câteva ore, când înserarea tropicală rapidă învăluise insula în îmbrățișarea ei vineție, Aura se mișcă în pat. Imediat, brațele lui Flint o cuprinseră strâns.

– Nu, îi șopti el la ureche.

Zâmbind, Aura își frecă obrazul de pieptul lui.

– Nu plec nicăieri.

– Bun.

Flint căscă, apoi îi sărută părul încurcat ce se revărsa peste umărul lui.

– De fiecare dată când facem dragoste, cred că nu poate exista nimic mai minunat, că nimic n-o va mai egala vreodată, și de fiecare dată e mai fascinant, mai insuportabil de electrizant. Cred că, într-o zi, am să mă excit atât de tare încât am să mor.

– Nu în timp ce facem dragoste, sper, râse ea.

Flint zâmbi, cu surâsul leneș, de satisfacție pură, al omului care are lumea la picioare. Avea în zâmbetul acela ceva de tigru.

– De ce nu? Ar fi un mod superb de a da în primire.

– Pentru tine, poate. Mie nu mi-ar plăcea deloc.

– O.K., n-am s-o fac.

Brațele lui o strânseră din nou.

– Când te măriți cu mine?

– Am o sesiune foto în Thailanda, peste două săptămâni, și o deplasare în Japonia, în ianuarie. Nu pot lipsi, Flint.

Din cine știe ce motiv, se așteptase să obiecteze, dar Flint răspunse calm:

– Nu, nici nu ai vreun motiv ca să încerci. Deci, ne căsătorim înainte de a pleca în Thailanda?

– Atât de repede?

Flint râse de tonul ei scandalizat, cu o ironie tandră lucindu-i în ochii aurii.

– De ce nu? Vrei nuntă mare?

– Nu!

– Atunci, de ce să mai așteptăm? ridică el din umeri. Eu am de lucru pentru Robertson's până la sfârșitul anului, iar apoi ne putem muta la podgorie. Va trebui să mai clădim vreo două case; încheiasem un contract cu același arhitect care a proiectat crama, dar de cum mi-am dat seama că te iubesc, l-am suspendat: trebuie să-i aprobi și tu planurile. Jean-Pierre e foarte

mărinimos; a spus că va sta în rulota lui, până e gata casa noastră, cu condiția să-i gătești două cine pe săptămână. O să-l placi.

– Și dacă nu știu să gătesc? întrebă ea, timidă.

– Te va învăța el, răspunse Flint, cu colțurile gurii arcuite vesel.

– Întâmplător, nu-s o bucătăreasă prea rea, dar sunt gata oricând să primesc lecții. Dacă i-ai cerut arhitectului să mai aștepte, înseamnă că erai destul de convins că mă voi mărita cu tine, continuă ea, pe un ton răutăcios.

Flint zâmbi.

– A fost singura soluție ca să nu-mi tai venele, spuse el, cu toată fața radiind numai umor. Trebuia să cred că vei trece peste dorul de Paul și te vei îndrepta spre mine, altfel cred că mi-aș fi pierdut mințile. Pentru prima oară în viața mea, eram disperat.

– Fac pariu că viața cu tine va fi un iad.

Flint se înroși ușor, apoi râse din nou.

– Mă cunoști prea bine, spuse el sec. Deci, vei fi fericită să trăiești într-o podgorie?

– Sună minunat.

O sărută pe buzele gingașe.

– Desigur. Totul e minunat. De fapt, nici dacă încercam nu mi-ar fi ieșit mai bine. Firma va avea nevoie de un bun contabil și manager financiar, iar pe tine e clar că providența mi te-a trimis, tocmai pentru asta.

Aura se strâmbă.

– Nici măcar nu știi dacă mă pricep.

– Am pretenții prea mari? Ai prefera să lucrezi în oraș?

Pentru prima oară, Aura își îngădui să spere că de data asta totul avea să se lege bine, că viitorul era atât de luminos și strălucitor pe cât părea să se făgăduiască.

– Ce-ai face dacă ți-aș spune că da? îl întrebă ea.

Mâna din părul ei se încordă, dar Flint spuse calm:

– Aș încerca să te conving că ai fi mai fericită lucrând cu mine, dar nu sunt un căpcăun, inima mea, iubita mea. Îți vei face viața pe care ți-o dorești.

– Nu-mi pot dori nimic mai mult decât să lucrez cu tine.

O sărută, o dată și încă o dată, iar după un interval extrem de satisfăcător Aura oftă și-i puse

întrebarea care o sâcâia de ultima dată când fuseseră împreună.

– De ce-ai făcut dragoste cu mine atunci, prima dată? Nu prima oară când am...

Sub privirea lui amuzată, obrajii i se împurpurară, dar continuă cu îndărătnicie:

– ...nu când... ăă... când ne-am *culcat* împreună, ci în Auckland. După „Pescuitorii de perle".

Flint tăcu un moment. Apoi, spuse cu glas hotărât:

– Doream cu disperare să împiedic căsătoria ta cu Paul, împins de o pornire mai puternică decât onoarea sau prietenia. În acele momente, mi se părea că nu puteam decât să-ți ocolesc buna creștere și să mizez pe atracția sexuală, fiindcă știam că mă doreai la fel de tare cum te doream eu. Era singurul mijloc de a rupe legăturile de loialitate care te uneau cu el. Dar, totodată, n-am putut rezista. Mă îmbrobodiseși atât de strâns, încât trebuia să te sărut. S-ar putea chiar să fi crezut că nu însemna nimic pentru mine, că nu te doream decât fiindcă îmi erai interzisă.

Aura tresări, iar Flint confirmă aspru:

– Da.

Și, în acel cuvânt monosilabic, se simți toată durerea și dezgustul de sine însuși, iar pe dedesubt, ca metalul veritabil sub stratul de oxid, edificiul strălucitor al iubirii lui.

– Dacă dacă am făcut-o, continuă el, acel prim sărut mi-a dovedit cât de amarnic mă înșelam. Atunci am știut că trebuia să fii a mea. Și totuși, deși reacția ta a fost cât pe ce să-mi ia mințile, încă mai erai hotărâtă să te măriți cu el.

– Îl iubeam. Dar, după noaptea aceea, am știut că nu mă mai puteam mărita cu el.

– Ai știut?

Ridicându-i bărbia, o privi în ochi cu o ostilitate promptă.

– Atunci, de ce naiba nu mi-ai spus?

– Cum aș fi putut? Mai întâi trebuia să-i spun lui – măcar atâta lucru îi datoram. Aveam de așteptat până se întorcea din Samoa. Și nu știam ce simțeai tu. Mi-ai spus că nu-mi ofereai decât o aventură. Eram complet distrusă.

– La fel ca mine.

Furia îi pieri la fel de repede pe cât îi venise; o sărută blând, înlăturându-i mângâietor părul de pe obraz.

– Aveam nevoie să mă dorești din dragoste, nu de dragul securității, din nici un alt motiv decât acela că nu puteai trăi fără mine. Când ai refuzat în continuare să cedezi, mi-am dat seama că trebuia să forțez. Îl cunosc pe Paul. Sub aparența lui blajină se ascunde un om foarte posesiv. Ar fi încercat să te păstreze cu orice preț.

– N-a făcut-o.

– Fiindcă i-am spus că eram deja amanți.

Aura se îndreptă de spate, privindu-l fix.

– Ce-ai *făcut?*

În ciuda zbaterilor ei indignate, Flint o strânse din nou la piept.

– Calmează-te. Altă soluție nu aveam ca să-l îndepărtez de tine și nici măcar de asta nu eram sigur.

– Ai mințit, murmură ea, pe un ton amenințător.

– Așa e. Nici o grijă, n-am obiceiul. Îți jur că n-am să te mint niciodată. Eram în pragul disperării. Înțelegi, am știut întotdeauna că l-ai iubit. De-asta ți-am cerut să nu te întâlnești singură cu el, când eu am fost chemat la datorie. Mă temeam că avea să te convingă să nu con-

tramandați nunta. Dacă reușea, praful s-ar fi ales de viața ta, și de a lui. Fiindcă i te-aș fi răpit. Noi doi eram hărăziți să fim împreună, iubito.

Înțelesese mult mai mult decât crezuse ea. Aura stătu mult timp cu obrazul lipit de inima lui, care bătea statornic.

Într-un târziu, Flint spuse, cu glasul tulburat:

– Dumnezeule, mi-a venit să fac lumea bucăți, când a sunat pagerul ăla nenorocit, dar n-aveam ce face, nu-mi venea nici o idee ca să preîntâmpin riscurile, decât aceea de a-ți cere să nu te apropii de el.

– Iar în Cairns, ai plecat fiindcă încă mai credeai că eram îndrăgostită de el?

O sărută pe creștetul capului, strângând-o și mai tare în brațe.

– Încă mai erai legată de el, pe plan emoțional, dacă nu și legal. Aveai nevoie de timp.

Aura dădu din cap. Flint vedea mai limpede lucrurile. Fusese ancorată de trecut cu lanțurile amintirii, iar acelea erau șubrede și false. Nu-și dorea pacea și liniștea, un soț care s-o adore ca pe o făptură rară și fragilă, pe care s-o țină ferită,

încuiată la adăpost de orice pericol. Avea nevoie de o provocare, la fel ca el; Flint o înțelegea mai bine decât se înțelegea ea însăși.

Spuse cu seriozitate:

– Așa e. L-am iubit. Dar pe tine te iubesc incomparabil mai mult, și sunt și îndrăgostită de tine. Acum știu care e diferența. S-ar putea s-o fi știut dintotdeauna; numai că nu eram gata s-o recunosc.

Îi vorbi despre visul pe care-l avusese în noaptea de după ce se cunoscuseră.

– Ar fi trebit să ascult ceea ce încerca să-mi spună subconștientul, încheie ea.

– N-ai fi fost femeia pe care o iubesc, dacă îl părăseai și atât. Știam că ai nevoie de timp pentru a-l lăsa în urmă, spuse Flint, grav. La Cairns, eram flămând și speriat. M-am folosit de atracția dintre noi ca să mă culc cu tine – și am descoperit, spre marea mea încântare, că pentru tine era prima dată – dar n-o puteam face la nesfârșit. Trebuia să-l lași în trecut, unde-i era locul, și să înveți să mă iubești pe mine, iar pentru asta aveai nevoie de timp, fără presiuni, un timp în care să descoperi singură adevărul.

Aura se întoarse cu fața înfierbântată spre gâtul lui.

– Cum ți-ai dat seama că era prima oară?

– A, totul era complet nou pentru tine, zâmbi Flint, cu o satisfacție răutăcioasă. Nu mi-a fost deloc greu să-mi dau seama de ce. Știu că nu e modern să spun că m-am bucurat de virginitatea ta, dar când mi-am dat seama, m-am simțit ca stăpânul universului.

– Încrezutule, îl acuză ea.

– În privința asta, mă tem că așa e. Și nici nu-mi cer iertare. Salutul de rămas bun pe care ți l-am adresat în dimineața aceea a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea, dar se întâmplaseră prea multe și prea repede. Mi-am spus că urma să aștept cu răbdare un semn de la tine.

Apoi, izbucni în râs.

– Deși, trebuie să recunosc că m-a cam apucat neliniștea, când mi-a spus Jean-Pierre că veniseși la podgorie.

– Mmm, îl sărută ea pe bărbie, apoi de-a lungul cicatricei, cu ochii visători. Cât te mai iubesc.

– Și eu te iubesc. Din toată inima.

Epilog

– Aura, ce naiba faci acolo?

Pe sub exasperarea din tonul lui Flint se simțea nelipsita notă de tandrețe, ușor de recunoscut chiar și prin ușa camerei de toaletă.

Aura zâmbi.

– Mă îmbrac.

– Ai fi bine să merite așteptarea asta.

– Ai încredere, toarse ea, seducător.

– N-am încredere nici atâtica, dar mai aștept cinci minute.

Făcând o mutră spre ușă, Aura își potrivi la urechi perlele, una albă ca laptele, cealaltă neagră, două picături care îl costaseră pe Flint o avere cu trei ani în urmă, la nașterea fiului lor.

– Poftim, îi spuse ea imaginii din oglindă, ești gata. Și, chiar dacă o spun numai eu, arăți trăsnet.

Mirosul floral proaspăt al parfumului Joy îi ajunse la nări când deschise ușa și intră în dormitor, elegantă și sofisticată, într-o rochie de lână exact de culoarea pielii. Poalele strâmte îi dezvăluiau picioarele cu ciorapi din cei mai subțiri și pantofi simpli, ca ivoriul. Văzută din față, rochia era decentă,cu mâneci lungi și largi și falduri ușoare, dar la spate materialul era drapat într-un decolteu adânc care-i dezvăluia șira spinării aproape până la talie. O cingătoare lată de satin îi înconjura șoldurile, înnodată cu fundă într-o parte.

Își strânsese părul în creștet, iar la ceafă își prinsese o fundă din același material. Era, într-adevăr, o toaletă ucigătoare, iar expresia de pe chipul lui Flint, la vederea ei, îi confirmă că reușise.

– Uite-mă, spuse ea, făcând o piruetă pentru a-și arăta spatele; privindu-l peste umăr, îl întrebă cu un zâmbet: a meritat să aștepți?

– Pe tine merită să te aștept oricât, replică Flint, examinând-o cu ochi îndrăzneți, posesivi. Dar, de data asta, te-ai întrecut pe tine însăți. Cât timp trebuie să stăm acolo?

Râzând, Aura își încheie pirueta, oprindu-se în dreptul lui, astfel încât să-i poată privi chipul feroce.

– Până când, iubitule, toți cei de la prezenare vor trage concluzia că Southern Red e cea mai interesantă realizare din producția de vinuri pe care a cunoscut-o lumea de la experiența californiană încoace.

Flint oftă cu multă pompă, cuprinzându-i talia între mâinile sale puternice, suple și bronzate de anii întregi de muncă la vie.

– Este, într-adevăr, spuse el cu glasul plin de convingere. Peste zece ani, va fi în topul celor mai bune.

– Știu.

Râzând în surdină, o întrebă:

– Nu te-ai îndoit nici o clipă, așa-i? Nici chiar când oamenii ne spuneau că suntem nebuni.

Aura clătină din cap.

– Așa e. Mi-ai spus cândva că nu obișnuiești să faci greșeli. Te cred.

– N-a fost decât aroganță, fir-ar să fie!

Mâinile lui se strânseră un moment, pe când lucirea aurie din ochi i se întețea.

– Mare minune că m-ai lăsat să mă apropii de tine.

Aura ridică o mână, cuprinzându-i obrazul în căușul palmei.

– Și-acum ești arogant, spuse ea, cu obrăznicie. Dar te iubesc totuși.

Zâmbetul lui era parțial ironic, parțial amuzat și plin de satisfacție masculină.

– Știi, cred că toți zeii au fost de partea mea când m-am îndrăgostit de tine. Ai făcut minuni. Mulțumită ție, am ieșit cu niște economii fantastice, iar publiciatea a fost extraordinară. Cine, dacă nu tu, s-ar fi putut hotărî să lansăm prima recoltă cu o recepție într-o marchiză? Și căptușită cu mătase, pe deasupra. Plus că ai reușit să stârnești o asemenea furtună de reclame, încât până și cumpărătorii de vin britanici ne-au cerut invitații.

Aura îl îmbrățișă.

– Au vrut să vină pentru că vinul e magnific. Iar asta, sufletul meu, se datorează faptului că tu și Jean-Pierre sunteți geniali. Oricine simte când se face istoria. Și va merge din ce în ce mai bine. Iubitule, ăsta-i începutul unei dinastii! Și-acum, ar fi timpul să mergem. Sunt convins că mama ta consideră că nimeni nu știe să prepare racii la fel de bine ca ea. Numai că nu pare capabilă să înțeleagă că a venit aici ca să fie servită și răsfățată.

– Mama mea? Niciodată! declară vesel Flint.

Aura râse. Casa era plină, cu Natalie și Joe instalați într-un dormitor, iar părinții lui Flint în

celălalt. Aveau foarte puține în comun, dar totuși păreau să se înțeleagă de minune.

Viața, își spuse ea, în timp ce începeau să coboare scara, nu mai avea mare lucru să-i ofere.

– Bună seara, Aura.

Preț de-o secundă dureroasă înlemni, înainte de a se întoarce încet. Da, era Paul, mai bătrân cu cinci ani, privind-o atent cu ochii săi albaștri, pe sub pleoapele lăsate.

– Paul, murmură ea, izbutind să surâdă. Paul, ce mult mă bucur că te văd!

– A, și mie-mi pare bine că te văd. Se vede clar că-ți priesc căsnicia, maternitatea și cultivarea viilor.

– Într-adevăr. Și tu arăți minunat. Ai vorbit cu Flint?

– L-am văzut. N-am stat de vorbă. Sunt puțin cam jenat – ultima dată când ne-am întâlnit, i-am spus niște lucruri absolut de neiertat.

Flint nu-i vorbise niciodată despre acea întrevedere finală, dar de-atunci nu se mai întâlniseră, iar Aura știa că pe soțul ei continua să-l doară pierderea prieteniei lui Paul.

– A învățat să ierte mult mai ușor decât înainte, spuse ea sec.

– Erau lucruri pe care nu aveam nici un drept să le spun, continuă Paul, privind-o pătrunzător. Mă tem că l-am învinuit pentru...

– N-are importanță.

– Mi-ați lipsit amândoi.

– Atunci, de ce nu te duci să-i spui și lui două vorbe, Paul?

Paul dădu din cap.

– Da, cred c-am s-o fac. Ești și mai frumoasă decât te țineam minte. Am auzit că aveți copii.

– Un băiat, Andrew Paul, răspunse Aura, accenutând numele, și o fetiță, Sophie. Andrew are trei ani, iar Sophie, un an și șase luni. Dar tu, Paul? Nu te-ai căsătorit?

– Nu, răspune el, cu un ușor surâs. Probabil a trebuit să te exorcizez.

Aura râse.

– Iar acum, ai reușit.

– Iar acum, am reușit, repetă rar Paul, râzând și el. Cred că am știut încă de când eram logodiți că nu mă iubeai, deși țineai la mine. Numai mândria și încăpățânarea m-au făcut să fiu atât de îndărătnic.

– Ești nedrept cu tine însuți.

– Nu învăț prea rapid, dar până la urmă mă lămuresc, spuse el, însă pe un ton cam absent, privind peste capul Aurei, spre cineva care se apropia.

Tensiunea familiară a nervilor o avertiză că sosise Flint. Întoarse capul și zâmbi, dându-i de înțeles că întâlnirea n-o neliniștea câtuși de puțin. Licărirea periculoasă din ochii lui aurii se șterse.

Privi spre omul care cândva îi fusese cel mai bun prieten.

– Paul, îl salută el, pe un ton care nu exprima nimic.

Zâmbetul lui Paul era forțat, dar îi întinse mâna.

– Mă bucur că te văd, Flint, spuse, cu o sinceritate inconfundabilă.

Își strânseră mâinile, iar Aura se relaxă. Avea să fie totul bine.

Mai târziu, în timpul nopții, după ce toți plecaseră iar ei doi se aflau din nou în dormitorul lor cu vedere spre râul tăcut, limba de nisip și Insula Kawau întrezărită dincolo de golf, Aura spuse cu modestie:

– Ei, cred că a fost un succes, ce zici?

Flint râse, sărutând-o pe ceafă.

– Lasă teatrul. A fost un triumf magnific, iar tu ai fost perfectă. Iubito, când te-ai măritat cu mine, mi-ai făcut viața cadou legată cu-o fundă roz.

– Mă rog, cel puțin nimeni nu va uita prea repede vinul Southern Red, zâmbi ea spre oglinda în care își vedeau imaginile reflectate.

– A, ne-am înscris cu litere mari pe hartă. Iar la anul, recolta va fi și mai bună. Îmi place ideea ta de a întemeia o dinastie. De câți copii e nevoie ca să-i punem bazele?

– Păi, Andy mi-a spus că se face șofer de cursă lungă, așa că va trebui să ne lipsim de el. Cred c-ar fi bine să investim în vreo doi în plus, spuse sobru Aura, în eventualitatea că și Sophie va prefera să nu fie podgoreancă.

Flint își dădu capul pe spate, râzând, cuprinzând-o la piept cu brațele lui puternice. Ochii Aurei luciră verde printre pleoapele întredeschise. Aveau o viață atât de fericită, ea și iubitul ei; niciodată nu știuse că era posibil ca fericirea să crească din tine însăți și să-ți coloreze lumea.

Se întoarse și îl sărută, apoi se desprinse din brațele lui.

– Crezi că tu și Paul veți mai fi vreodată prieteni adevărați?

– Sper că da, răspunse Flint, aruncându-și butonii pe masa de toaletă.

– Mă bucur că a venit, continuă Aura, în timp ce-și scotea perlele de la urechi, pentru a le pune cu grijă în cutia lor. Îmi stătea pe conștiință.

– Și mie.

Ochii lui Flint luciră, cu două flăcări străbătându-le limpezimea, pentru a-i aprinde Aurei toate celulele din trup.

– Ți-am spus că astă seară, oriunde mergeau, oamenii se întrerupeau din vorbă ca să se uite la tine? Și pe chipurile tuturor bărbaților se vedea același lucru – uimire și invidie.

– Parcă mi-ai șoptit tu ceva în genul ăsta, zâmbi Aura, dar poți să mi-o mai spui. Nu că m-ar interesa alt bărbat în afară de tine.

– Știu. Și nici nu pot să-ți spun cum mă face să mă simt asta. Ca omul cel mai norocos din lume.

Ochii Aurei se înrourară.

– Lasă că nici tu nu arăți prea rău, comentă ea. Pe toate femeile le apucă bâțâiala și li se înmoaie genunchii când le arunci zâmbetul tău de tigru. Și am auzit-o clar pe Jess gemând, când ai sărutat-o.

– Sam ar trebui s-o țină mai din scurt, murmură absent Flint. Știi, toată seara m-am gândit la rochia asta. Ia întinde puțin mâna.

Aura se conformă, iar el începu să-i descheie încet năsturașii manșetei. În timp ce degetele agile i se mișcau peste materialul deschis la culoare, îi spuse ce intenționa să facă după ce înlătura de pe ea veșmântul acela superb, cu cuvinte explicite dar tandre, astfel încât, când în sfârșit îi scoase rochia peste cap și o lăsă în lenjeria de mătase, ciorapi și pantofi, Aura se înroșise toată.

– Chiar și dacă Paul nu mi-ar mai fi adresat o vorbă tot restul vieții, spuse el, cu ochii strălucindu-i ca două nestemate, merita sacrificiul. Acum tu ești lumea mea, tu și copiii. Sunteți tot ce am mai de preț, tot ce-mi pot dori și spera. Noaptea, mă culc cu tine în gând, iar când mă scol, mă gândesc la tine. Niciodată n-am regretat cele întâmplate.

Aura se lăsă să alunece în brațele lui, strângându-l cu putere, în timp ce-i simțea bătăile tot mai repezi ale inimii, micile semne care-i arătau cât de intens îl afecta.

– Nici eu, spuse ea încet. Am avut nevoie de mult timp ca să accept faptul că, dacă nu ne întâlneam înainte de a mă fi măritat cu Paul, n-ar fi contat cu nimic. Căsătorită sau nu, te iubesc și te-aș fi urmat fără o singură privire în urmă. Asta mă face să mă simt atât de vinovată.

– Într-adevăr, o privi el în față, cu o expresie aspră, devoratoare. Și eu. Aș fi stricat căsnicia lui Paul la fel de ușor cum i-am desfăcut logodna. Fără nici un scrupul, renunțând la o prietenie de-o viață, fiindcă erai femeia *mea*, nu a lui.

Glasul i se înăspri într-un tors aspru. Se aplecă și-i sărută vena care pulsa la baza gâtului.

– Fiindcă te iubesc, continuă el, cu buzele lipite de pielea ei. Fiindcă ești cealaltă jumătate a mea.

– Fiindcă eram sortiți unul celuilalt.

Flint o ridică în brațe și o duse spre pat, cu chipul hotărât și concentrat, dar fără ca focurile întunecate ale dragostei lui să mai fie amenințătoare. În timp ce îl trăgea spre ea, scrutându-i chipul drag cu ochi îngreunați de senzualitate, Aura îi surâse.

Sfârșit